Súd:	Okresný súd Bardejov
Spisová značka:	SK-6C/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8620200221
Dátum vydania rozhodnutia:	16. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Anna Frigová
ECLI:	ECLI:SK:OSBJ:2024:8620200221.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudkyňou JUDr. Annou Frigovou v spore žalobcu A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., štátny občan SR, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, IČO: 35 510 722 proti žalovanej Orange Slovensko, a. s., so sídlom Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Branislava Máčaja, s.r.o., so sídlom Bajkalská 5, 831 04 Bratislava, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti spojenej s náhradou nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Konanie v časti prevyšujúcej sumu 110 eur zastavuje.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 110 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobcovi priznáva proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 4.2.2020 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že bol v rokoch 2011 a 2012 klientom žalovanej, pretože na základe zmluvy o pripojení, ktorú so žalovanou uzatvoril, využíval jej služby telekomunikačného operátora. Vo vzťahu k žalovanej vystupoval žalobca ako fyzická osoba (nepodnikateľ), ide teda o spotrebiteľa (osobitnú skupinu subjektov práva), ktorý je v zmluvnom vzťahu s dodávateľom (žalovanou) v znevýhodnenom postavení slabšej zmluvnej strany. Obchodným zástupcom žalovanej boli vyhotovené dokumenty pod názvom „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“ zo dňa 29.2.2012 a Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“ zo dňa 27.9.2012, ktoré obsahovali najdôležitejšie osobné údaje žalobcu. Dňa 9.2.2017 boli tieto dokumenty spoločne s ďalšími originálnymi dokumentmi klientov žalovanej nájdené

nepovolanou osobou v neuzamknutom sklade na papierový odpad v Stropkove a Úrad na ochranu osobných údajov neskôr kvalifikoval tento skutok v administratívnom konaní vedenom proti obchodnému zástupcovi žalovanej z hľadiska ochrany osobných údajov ako bezpečnostný incident. Žalobcu je možné považovať za dotknutú osobu, ktorej definícia je vymedzená v § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ZOOÚ), ktorý je už v súčasnej dobe neúčinný (nový zákon o ochrane osobných údajov č. 18/2018 Z. z.), avšak pre posúdenie práv, povinností a zodpovednosti pri spracúvaní osobných údajov žalobcu

žalovanou je nutné na vec aplikovať doterajší (aktuálne neúčinný) právny predpis. Žalovanú spoločnosť Orange Slovensko a. s. možno považovať za prevádzkovateľa v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) ZOOÚ. Zastáva názor, že žalovaná nesie voči nemu objektívnu súkromnoprávnu zodpovednosť za situáciu, že pri spracúvaní jeho osobných údajov prostredníctvom spoločnosti ELSIG s.r.o., Biela Voda 1054/11, 060 01 Kežmarok, IČO: 47 709 014 (ďalej ELSIG s.r.o.) nebolo postupované pri manipulácii s nimi a pri ich likvidácii v súlade so zákonom (§ 17, § 19 ZOOÚ), čím boli flagrantným spôsobom porušené ustanovenia zákona o ochrane osobných údajov a tým porušené právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života žalobcu pri spracúvaní jeho osobných údajov. Žalobca sa preto touto žalobou domáha svojho práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka voči žalovanej, ktorá objektívne (bez nevyhnutnosti preukazovať jej zavinenie), na základe skutkového stavu uvedeného v tejto žalobe, zodpovedá za porušenie a ohrozenie osobnostných práv žalobcu. Tým je založená aktívna a pasívna vecná legitimácia strán tohto konania.

2. Žalobca v žalobe uviedol, že dňa 9.2.2017 E. F. našiel v Stropkove, za budovou na Hlavnej ul. č. 60, v ktorej sídli značková predajňa Orange Slovensko, a. s. v neuzamknutom priestore určenom na skladovanie papierového odpadu medzi papierovým odpadom aj archívnu krabicu, v ktorej sa nachádzalo množstvo originálnych písomností s osobnými údajmi zákazníkov spoločnosti Orange Slovensko, a. s., vrátane originálu písomnosti označené ako „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“ zo dňa 30.12.2011 a „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“ zo dňa 6.10.2012“, na ktorých sa nachádzali osobné údaje žalobcu, ale aj originály písomností s osobnými údajmi ďalších zákazníkov (klientov žalovanej). V nájdenej archívnej krabici ARCHIVE BOX, TYP 1/75, na bočnej strane ktorej je rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a. s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012" sa nachádzali prevažne písomnosti s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“, „Výmena SIM karty“ a „Žiadosť o znovupripojenie SIM karty“. Predmetná archívna krabica s nájdenými písomnosťami bola ako dôkazný materiál odovzdaná E. F. (nálezca a zároveň jedna z dotknutých osôb) advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi, ktorý bol splnomocnený právnym zastupovaním vo veci neoprávneného zásahu do súkromného života dotknutých osôb v súvislosti so spracovávaním osobných údajov spoločnosťou Orange Slovensko, a. s. Právny zástupca vyzval v mene viacerých dotknutých osôb (mimo žalobcu) spoločnosť Orange Slovensko, a. s. v súvislosti s jej protiprávnym zásahom do práv žalobcu na mimosúdne rokovanie, pri ktorom požadoval písomné ospravedlnenie, finančnú satisfakciu a náhradu nákladov právneho zastupovania. Na základe predmetného listu sa spoločnosť Orange Slovensko, a. s. prostredníctvom právneho zástupcu Mgr. Branislava Máčaja, advokáta a konateľa spoločnosti Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., Bajkalská 5, 831 04 Bratislava listom zo dňa 16.3.2017 ospravedlnila

dotknutým osobám za vzniknutú situáciu a ubezpečila ich, že urobí všetko preto, aby sa v budúcnosti takáto situácia neopakovala. Zároveň odmietla zaplatenie finančnej satisfakcie s odôvodnením, že „prípadný" zásah do osobnostných práv dotknutých osôb nedosiahol takú intenzitu a následky s ohľadom na ich súkromný život, aby boli odôvodnené úvahy nad poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Policajt Obvodného oddelenia PZ v Stropkove prijal dňa 20.2.2017 oznámenie G. B., ktorý je vedúcim značkovej predajne spoločnosti Orange Slovensko, a. s. sídliacej na H. B. I. XX, J. F., v objekte bývalého hotela Tokajík a zároveň zamestnancom obchodného zástupcu žalovanej, spoločnosti ELSIG s.r.o. vo veci krádeže písomností určených na skartovanie zo skladu za predajňou Orange Slovensko, a.s. na Ul. Hlavnej v Stropkove. G. B. na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Stropkove v konaní ČPS: ORPZ - SK- OPP5 - XX /XXXX- K. J. podanom oznámení uviedol, že „dňa 20.2.2017 zistil, že zo skladu, ktorý sa nachádza hneď za predajňou, bol ukradnutý jeden igelitový mech o objeme 60 l, ktorý bol plný tlačív s osobnými údajmi ich klientov a tento bol určený na skartovanie“. Tento krok G. B. bol podľa žalobcu len reakciou na zanedbanie si vlastných povinností súvisiacich so spracovávaním osobných údajov klientov spoločnosti Orange Slovensko a. s. pri likvidácii ich osobných údajov. Z fotodokumentácie vyplýva, že sklad na papierový odpad, v ktorom boli originálne písomnosti s osobnými údajmi klientov spoločnosti Orange Slovensko, a. s. nájdené, nebol dlhodobo uzamykaný, pretože tento sklad využívalo viacero podnikateľských subjektov sídliacich v predmetnom polyfunkčnom objekte (bývalý hotel Tokajík v Stropkove). Túto skutočnosť potvrdil aj G. B., ktorý uviedol: „Keďže sklad využívajú aj iní predajcovia z daného objektu, dosť často sa stáva, že sklad zostane po určitý čas neuzamknutý“. V označenej priestupkovej veci bol dňa 29.3.2017 vypočutý aj nálezca predmetnej archívnej krabice E. F., ktorý

bezpečnostný incident odhalil a s najväčšou pravdepodobnosťou zabránil ďalekosiahlym následkom pri možnej nelegálnej manipulácii s obrovským množstvom osobných údajov klientov žalovanej. OO PZ v Stropkove odstúpilo svoj spisový materiál ČPS: ORPZ-SK-OPP5-77/2017-P Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, Hraničná 12, 820 07 Bratislava 27 (ďalej Úrad alebo ÚOOÚ SR), ktorý podľa obsahu vyhodnotil tento spisový materiál ako podnet a pod č. 00777/2017-Os začal konanie o ochrane osobných údajov pre podozrenie z porušenia ustanovení zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov voči spoločnosti ELSIG s.r.o., ktorá vykonáva obchodné zastúpenie spoločnosti Orange Slovensko, a. s. v značkovej predajni na Ul. Hlavná 60 v Stropkove.

3. Žalobca k žalobe doložil aj Rozhodnutie Úradu zo dňa 16.8.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-17, v ktorom bolo konštatované, že spoločnosť ELSIG s.r.o. porušila ustanovenie § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 zákona tým, že „pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko a.s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste nepostupovala s náležitou starostlivosťou, pričom tieto boli uložené v archívnej krabici s označením ARCHIVE BOX, TYP 1/75, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ (ďalej len „archívna krabica“) a umiestnené v sklade na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa Orange Slovensko, a. s. na Ul. Hlavná 60 v Stropkove...“, pričom Úrad neuložil spoločnosti ELSIG

s.r.o. opatrenie na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku, keď konštatoval, že sprostredkovateľ v priebehu konania preukázal plnenie povinnosti vyplývajúcich mu z ustanovení zákona a následne po bezpečnostnom incidente nanovo prijal bezpečnostné opatrenia a tým uloženie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku už nebolo v danom prípade dôvodné a účelné. Následne Úrad rozhodnutím zo dňa 22.12.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-9 uložil sprostredkovateľovi - obchodnému zástupcovi žalovanej, spoločnosti ELSIG s.r.o. za porušenie povinnosti v súvislosti s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov v súvislosti s likvidáciou dokumentov pokutu vo výške 5 000 eur, pričom skutok vo výrokovej časti citovaného rozhodnutia bol ustálený takto: „za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 zákona, ktorého sa sprostredkovateľ v priebehu mesiacov január a február 2017 dopustil porušením bezpečnosti spracúvania osobných údajov v súvislosti s likvidáciou dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko a. s. v rozsahu meno a priezvisko klienta, adresa, rodné číslo, telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste, uložením predmetných dokumentov nachádzajúcich sa v archívnej krabici s označením ARCHIVE BOX, TYP I/75 s nápisom „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a. s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ (ďalej len „archívna krabica“) do neuzamknutého skladu na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa Orange Slovensko, a. s. na Ul. Hlavná 60 v Stropkove, čím osobné údaje dotknutých osôb vystavil možnosti neoprávneného sprístupnenia neobmedzenému okruhu subjektov a z ktorého bola uvedená archívna krabica začiatkom mesiaca február 2017 odnesená E. F., čím došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov dotknutých osôb v počte cca 400, pričom táto krabica bola následne menovaným odovzdaná jeho právnemu zástupcovi.“ Proti citovanému rozhodnutiu podala spoločnosť ELSIG s.r.o. rozklad, ktorý bol rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 9.3.2018 č. k. 00103/2018-Op-7 zamietnutý a rozhodnutie o uložení pokuty z 22.12.2017 bolo potvrdené. Úrad začal administratívne konanie (konanie o ochrane osobných údajov) na základe podnetu spoločnosti Orange Slovensko, a. s. aj proti advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi, ktorý zastupuje a chráni práva a právom chránené záujmy dotknutých osôb v súvislosti s porušovaním ochrany osobných údajov. Konanie proti advokátovi bolo vedené pod č. 00780/2017-Os a rozhodnutím Úradu zo dňa 8.9.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-11 bolo zastavené. Na návrh nálezcu dokumentov E. F. bolo Úradom vedené administratívne konanie v tejto veci aj proti žalovanej. Rozhodnutím Úradu zo dňa 23.8.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-21 v spojení s rozhodnutím predsedníčky Úradu o rozklade zo dňa 22.11.2018 č. k. 00465/2018-Op-4 bolo administratívne konanie o ochrane osobných údajov proti žalovanej zastavené. Táto skutočnosť však neznamená zánik občianskoprávnej zodpovednosti žalovanej voči dotknutým osobám za zásah do ich súkromného života pri spracovávaní osobných údajov dotknutých osôb, pretože občianskoprávna

zodpovednosť je založená na princípe objektívnej zodpovednosti. Práve osoba, v mene ktorej a v záujme ktorej sa osobné údaje fyzických osôb spracúvajú, musí niesť objektívnu súkromnoprávnu zodpovednosť voči fyzickým osobám za zásah do ich súkromia v dôsledku protiprávneho spracúvania osobných údajov.

4. Žalobca v žalobe ďalej tvrdí, že v súčasnej informačnej spoločnosti sú osobné údaje vstupnou bránou do súkromia každej osoby, preto naliehavá spoločenská potreba na ich dôslednej o chrane nachádza adekvátne vyjadrenie v únijnom, ale aj vnútroštátnom práve.

Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie vo svojej judikatúre opakovane zdôraznili, že súčasťou práva na rešpektovanie súkromného života je i ochrana osobných údajov. Svojím obsahom a povahou možno právo na ochranu osobných údajov a právo na súkromný život zaradiť medzi základné ľudské práva a slobody, ktoré sú garantované medzinárodnými konvenciami a v podmienkach Slovenskej republiky Ústavou SR a príslušnou vnútroštátnou právnou úpravou.

5. Z uvedeného skutkového stavu je podľa žalobcu celkom evidentné, že v súvislosti so spracovávaním osobných údajov žalobcu spoločnosťou Orange Slovensko, a. s. (žalovanou) prostredníctvom sprostredkovateľa, ktorý je zároveň obchodným zástupcom žalovanej (spoločnosťou ELSIG s.r.o.) došlo v mesiacoch január a február 2017 z pohľadu administratívnej zodpovednosti k bezpečnostnému incidentu, za ktorý administratívne (v rovine verejného práva) zodpovedá obchodný zástupca žalovanej, avšak občianskoprávne (v rovine práva súkromného), teda voči osobám, ktorých osobné údaje boli zneužité, zodpovedá žalovaná, pretože osobné údaje boli spoločnosťou ELSIG s.r.o. spracovávané v jej mene. Z tohto dôvodu musí práve žalovaná niesť občianskoprávnu zodpovednosť za zásah do súkromného života žalobcu, ktorý vznikol v dôsledku spracovávania osobných údajov žalobcu pre potreby žalovanej v rozpore so zákonom. Je potrebné zdôrazniť, že originálna listina s osobnými údajmi žalobcu bola od roku 2014 až do mesiaca január 2017 neodborne odložená v archívnej krabici v sklade za tovarom značkovej predajne žalovanej v Stropkove spoločne s cca 480 ďalšími originálnymi listinami klientov žalovanej. V januári 2017 umiestnil vedúci značkovej predajne Orange predmetnú archívnu krabicu plnú originálnych písomností s osobnými údajmi klientov žalovanej do neuzamknutého skladu na papierový odpad, do ktorého mal prístup neobmedzený počet osôb a dňa 9.2.2017 túto archívnu krabicu v neuzamknutom sklade našiel E. F. a odniesol ju aj s písomnosťami do advokátskej kancelárie JUDr. Ambróza Motyku v Stropkove. Originálna písomnosť týkajúca sa žalobcu obsahovala tieto jeho osobné údaje: meno a priezvisko, adresu bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty, vlastnoručný podpis. Uvedené osobné údaje obsahujú najdôležitejšie identifikátory každej fyzickej osoby. Medzi protizákonne likvidovanými a sprístupnenými osobnými údajmi žalobcu bol aj údaj o rodnom čísle ako všeobecne použiteľnom identifikátore osobitnej kategórie zákonom zvlášť chránených osobných údajov. Rodné číslo je v zmysle zákona č. 301/1995 Z. z. o rodnom čísle v znení neskorších predpisov „trvalým identifikačným osobným údajom fyzickej osoby, ktorý zabezpečuje jej jednoznačnosť v informačných systémoch“. Žalobca vyslovuje presvedčenie, že vzhľadom k technickému charakteru neoprávnene sprístupnenej písomnosti, použitie rodného čísla v tejto písomnosti ani nebolo nevyhnutným. Osobné identifikačné údaje ako meno, priezvisko (prípadne akademický titul) doplnené o číslo identifikačného dokladu (občianskeho preukazu), ale hlavne o rodné číslo ako jedinečný a trvalý identifikátor konkrétnej osoby spoločne s osobnými kontaktnými údajmi (adresa bydliska a telefónne číslo) v kombinácii s osobným biometrickým údajom, ktorým je vlastnoručný podpis dokonale, jednoznačne a nezameniteľne identifikujú žalobcu (ale aj každú inú fyzickú osobu), preto sú hodné osobitnej ochrany a ich zneužitie neoprávneným sprístupnením nepovolaným osobám predstavuje vážny zásah do integrity žalobcu. Tým, že osobné údaje žalobcu a ďalších stoviek klientov žalovanej sa najmenej v období od 25.1.2017 do 9.2.2017 nachádzali v neuzamknutom sklade na papierový odpad za značkovou predajňou žalovanej v Stropkove, kde ich v rozpore s predpismi o ochrane osobných údajov umiestnil vedúci značkovej predajne žalovanej v Stropkove, boli tieto osobné údaje vystavené možnosti neoprávneného

sprístupnenia neobmedzenému okruhu subjektov. Existovalo pritom vysoké riziko zneužitia osobných údajov ich nelegálnou manipuláciou s dopadom na materiálnu, prípadne

nemateriálnu sféru žalobcu a ďalších dotknutých osôb. Len príkladmo možno spomenúť rozličné obchody uzatvárané na diaľku (online kúpa tovaru na splátky, online poskytnutie spotrebiteľského úveru), prípadne zneužitie osobných údajov na podpísanie petície, pre telemarketing, krádež identity alebo kyberšikana. Všetky takéto aktivity sú zásahmi do práva na súkromie a sebaprezentáciu v elektronickom priestore. Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti sa nevyžaduje vyvolanie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 OZ. „Základnou hmotnoprávnou podmienkou vzniku zodpovednosti podľa ust. § 13 OZ je, aby zásah bol objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení, alebo len v ohrození osobnostného práva fyzickej osoby, pokiaľ ide o jej fyzickú a morálnu integritu“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 22.6.2006, sp. zn. 30Cdo 2914/2005). Občianskoprávna zodpovednosť a administratívna zodpovednosť za porušenie ochrany osobných údajov sú podľa tvrdenia žaloby dve stránky tej istej mince. Administratívnu zodpovednosť za porušenie ochrany osobných údajov skúma a kontroluje na to povolaný orgán štátu (Úrad na ochranu osobných údajov), ktorý nástrojmi verejného práva chráni fyzické osoby pred neoprávneným zasahovaním do ich súkromného života pri spracúvaní ich osobných údajov a zároveň upravuje práva, povinnosti a zodpovednosť subjektov, ktoré osobné údaje fyzických osôb v zmysle vnútroštátnej a únijnej úpravy spracovávajú. Za bezpečnostný incident, ktorý tvorí skutkový základ tejto žaloby, už bol administratívne Úradom postihnutý sprostredkovateľ, spoločnosť ELSIG s.r.o., ktorý ako obchodný zástupca žalovanej v jej mene spracovával osobné údaje klientov žalovanej v rozpore s právnymi predpismi. Za to mu bola právoplatne uložená, v žalobe citovaným rozhodnutím, pokuta vo výške 5 000 eur. Občianskoprávna zodpovednosť žalovanej za zásah do súkromia žalobcu má objektívny charakter, ktorý vyplýva z ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka ako generálnej klauzuly ochrany osobnosti v súkromnom práve. „Zamestnanec, prípadne iná použitá osoba nezodpovedá osobne priamo postihnutej fyzickej osobe; za nemajetkovú ujmu zodpovedá právnická alebo fyzická osoba, ktorá takúto osobu na svoju činnosť použila („použité“ osoby zodpovedajú len v tzv. vnútornom vzťahu)“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 3. októbra 2011, sp. zn. 30Cdo 1509/2011), „Ak bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou alebo inou fyzickou osobou k realizácii činnosti tejto právnickej či inej osoby, pričíta sa neoprávnený zásah samotnej fyzickej či inej právnickej osobe“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 2712/2005 citovaný v publikácii Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. §1- 450. Komentár Praha: C.H. Beck, 2015, na strane 68). „Pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Pre posúdenie, či išlo o takúto činnosť, je určujúca existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti“ (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 228/2012 citovaný v publikácii Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1-450. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2015, na strane 75). Občianskoprávna zodpovednosť žalovanej je podľa žalobcu daná, pretože existencia zásahu do osobnostných práv žalobcu popísaným bezpečnostným incidentom objektívne spôsobilým vyvolať nemajetkovú ujmu bola preukázaná. Zásah do práv žalobcu je konaním protiprávnym a existuje príčinná súvislosť medzi týmto neoprávneným zásahom a

vznikom nemajetkovej ujmy. V konkrétnom prípade žalovaná zodpovedá za to, že právo na ochranu súkromia žalobcu bolo protiprávnym spracovávaním osobných údajov (neprípustnou likvidáciou osobných údajov a ich neoprávneným sprístupnením nepovolaným osobám) porušené, právo na ochranu súkromia žalobcu bolo aj významne ohrozené vysokým rizikom nelegálnej manipulácie s osobnými údajmi nepovolanými osobami s možnými dopadmi v majetkovej aj nemajetkovej sfére žalobcu. Je pravdou, že žalovaná spoločnosť Orange Slovensko, a. s. prostredníctvom právneho zástupcu, advokáta Mgr. Branislava Máčaja sa v súvislosti s predmetným bezpečnostným incidentom listom zo dňa 16.3.2017 dotknutým osobám, ktoré navrhovali mimosúdne riešenie veci (bez žalobcu) ospravedlnila za vzniknutú situáciu a ubezpečila ich, že urobí všetko preto, aby sa v budúcnosti takáto situácia neopakovala, avšak zároveň odmietla zaplatenie finančnej satisfakcie s odôvodnením, že zásah do osobnostných práv nedosiahol takú intenzitu a následky s ohľadom na ich súkromný život, aby boli odôvodnené úvahy nad poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. S týmto názorom žalovanej nemožno súhlasiť, pretože v súčasnej dobe je ochrana osobných údajov a ich možné zneužitie mimoriadne vážnou témou, ktorá v spoločnosti významne

rezonuje [Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2016/679 (GDPR) a nový zákon o ochrane osobných údajov č. 18/2018 Z. z.].

6. Predmetný bezpečnostný incident pri porušení ochrany osobných údajov a zásahu do súkromného života žalobcu a ďalších stoviek klientov žalovanej dosahuje mimoriadnu intenzitu a rozsah, preto len ospravedlnenie žalovanej sa javí ako absolútne neadekvátna forma satisfakcie. Tento zásah do osobnostných práv žalobcu je vážnym súkromnoprávnym deliktom, za ktorý zodpovedá žalovaná a ktorý je nevyhnutné napraviť aj primeraným finančným zadosťučinením (§ 13 ods. 2, 3 OZ). Určenie primeranej výšky satisfakcie je vecou sudcovskej úvahy, v rámci ktorej súd zohľadňuje od prípadu k prípadu významné okolnosti konkrétneho porušenia práva. V predmetnej veci žalobca žiada finančnú satisfakciu vo výške 5 000 eur, ktorej výšku odôvodňuje: i) značnou intenzitou porušenia a ohrozenia osobnostných práv vzhľadom k veľkému množstvu osobných údajov, ktoré boli protiprávne spracúvané, ii) kategóriou neoprávnene sprístupnených osobných údajov (rodné číslo a vlastnoručný podpis ako osobitná kategória zákonom zvlášť chránených osobných údajov), iii) výnimočným rozsahom bezpečnostného incidentu, ktorý sa týka viac než 400 dotknutých osôb, iv) časom trvania protiprávneho konania, v) osobou žalovanej, ktorá je na slovenskom trhu jedným z najväčších telekomunikačných operátorov a spracúva osobné údaje státisícov svojich klientov. Rozsah, intenzitu, význam a dôsledky bezpečnostného incidentu výstižným spôsobom pomenovala predsedníčka Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky v odôvodnení svojho rozhodnutia o rozklade zo dňa 9.3.2018 č. k. 00103/2018-Op-7, ktorým potvrdila rozhodnutie o uložení pokuty obchodnému zástupcovi (sprostredkovateľovi) žalovanej zo dňa 22.12.2017 č. k. 01515/2017-Os-9: „... je potrebné poukázať na kategóriu neoprávnene sprístupnených osobných údajov, keďže zmluvná dokumentácia obsahovala aj údaje o rodných číslach klientov spoločnosti Orange ako dotknutých osôb, čím došlo k ohrozeniu citlivého osobného údaju vo forme jedinečného identifikátora dotknutej osoby, ktorému zákon č. 122/2013 Z. z. poskytuje zvýšenú ochranu. Negatívnym následkom neoprávneného sprístupnenia je samotný vznik rizika pre práva a slobody fyzických osôb, a to najmä strata kontroly nad svojimi osobnými údajmi a ďalšie riziká s rôznym stupňom pravdepodobnosti a závažnosti, ktoré by mohli čo i len viesť k ujme, či už majetkovej alebo nemajetkovej, a to najmä pokiaľ takáto spracovateľská operácia môže viesť napríklad ku krádeži totožnosti, podvodu alebo finančnej strate, poškodeniu dobrého

mena, strate dôvernosti osobných údajov, alebo akémukoľvek hospodárskemu alebo sociálnemu znevýhodneniu. Predmetné spracúvanie zahŕňalo veľké množstvo citlivých osobných údajov a malo, alebo čo i len mohlo mať negatívne dôsledky na veľký počet dotknutých osôb. Predsedníčka úradu dopĺňa závery prvostupňového orgánu a poukazuje aj na čas trvania protiprávneho konania, a to približne od roku 2014, kedy došlo k preberaniu značkovej predajne spoločnosti Orange a k uloženiu pokynu ku likvidácii nájdenej dokumentácie, ktorý ale vedúcim zamestnancom nebol splnený a namiesto toho bola archívna krabica neodborne odložená v sklade za tovarom značkovej predajne, teda v rozpore s nastavenými procesmi a postupmi archivácie do mesiaca február 2017, kedy došlo k samotnému vzniku bezpečnostného incidentu. Počas celého tohto obdobia bola archívna krabica nezabezpečená a vedúcim zamestnancom a samotným sprostredkovateľom nepovšimnutá“. V neposlednom rade by súd pri určovaní výšky relutárnej náhrady mal zohľadniť aj postoj žalovanej k tomuto bezpečnostnému incidentu, pretože žalovaná rozsah, intenzitu a spoločenské dôsledky tohto bezpečnostného incidentu značne zľahčuje až bagatelizuje. Z dôvodov vyššie uvádzaných, ale aj z dôvodu dôležitosti uvedomenia si významu porušeného práva je spravodlivé, aby požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy pre žalobcu plnila vo vzťahu k žalovanej nielen funkciu satisfakčnú, ktorá je hlavnou funkciou náhrady nemajetkovej ujmy, ale aj funkciu sankčnú (vedľajšiu) a bola tak nástrojom špeciálnej, ale aj generálnej prevencie pri obdobných zásahoch do osobnostných práv občanov. „Primerané zadosťučinenie je jednou z civilnoprávnych sankcií, ktorá má odrádzať rušiteľa chránených osobnostných statkov a jeho možných nasledovníkov od protiprávneho konania, a tak byť nástrojom špeciálnej aj generálnej prevencie, čo vyžaduje, aby išlo o sankciu patrične dôraznú a dostačujúcu (primeranú) aj z tohto hľadiska“ (nález Ústavného súdu ČR zo 6.3.2012, sp. zn. I. ÚS 1586/09).

7. Žalovaná v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 28.2.2020 uviedla, že namieta podľa § 41 CSP miestnu príslušnosť Okresného súdu Svidník. Z petitu žaloby, ako aj jej odôvodnenia je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že ide o žalobu na ochranu osobnosti. Miestne príslušným súdom na konanie v

prvej inštancii v prípade žaloby na ochranu osobnosti je podľa § 13 CSP všeobecný súd žalovanej, to jest v tomto prípade Okresný súd Bratislava II. Žalobca v žalobe len konštatuje, že vo vzťahu k žalovanej ide o spotrebiteľa, teda o osobitný subjekt práva, ktorý je v zmluvnom vzťahu so žalovanou ako dodávateľom v znevýhodnenom postavení slabšej zmluvnej strany, čím zrejme odôvodňuje podanie žaloby na inak nepríslušnom Okresnom súde Svidník. Podľa § 19 písm. d) CSP popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania. Podľa § 290 CSP spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Zvýšená miera procesnej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch sa prejavuje dôslednou diferenciáciou medzi spotrebiteľskými spormi a inými prípadnými spormi, ktoré môže spotrebiteľ viesť s dodávateľom. Má za to, že v prípade žaloby na ochranu osobnosti ide práve o takýto iný spor a nie o spotrebiteľský spor. Spor na ochranu osobnosti rozhodne nie je druhom sporu, ktorý by vyplýval zo spotrebiteľskej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou. Pokiaľ ide o súvislosť žalobcom tvrdeného zásahu do jeho osobnostných práv so spotrebiteľskou zmluvou (zmluvy o pripojení uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou), táto podľa žalovanej

neexistuje. Za spotrebiteľský spor možno považovať spor o otázke tykajúcej sa spotrebiteľskej zmluvy, napr. či zmluva vznikla, či je platná, otázky výkladu obsahu spotrebiteľskej zmluvy, náhrady škody, nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia,
nároky z vád tovaru a pod., to jest nároky, ktoré vznikli alebo majú svoj pôvod v relatívnom (záväzkovom) vzťahu - spotrebiteľskej zmluve. Súvislosť uplatneného nároku
so spotrebiteľskou zmluvou musí byť tak právna, ako aj vecná. V prípade práva na ochranu osobnosti ide o špecificky nárok, ktorým disponuje každá fyzická osoba zo zákona, existencia tohto práva teda nijako nesúvisí so spotrebiteľskou zmluvou (zmluvou o pripojení) uzatvorenou medzi žalovanou a žalobcom, skutočnosť, že strany uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu je v tomto prípade podružná, právny základ ich nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva z iného právneho vzťahu, resp. má iný právny základ a súvislosť ako spotrebiteľská zmluva (zmluva o pripojení), ktorú žalobca a žalovaná uzatvorili. Ochrana osobnosti a s ňou spojené práva a nároky fyzickej osoby, vrátane nárokov fyzickej osoby v prípade neoprávneného zásahu do týchto jej osobnostných práv, nemajú v žiadnom prípade svoj právny základ a súvislosť v akomkoľvek záväzkovom vzťahu, vrátane spotrebiteľského. Tieto práva - právo na život, zdravie, občiansku česť, meno a prejavy osobnej povahy, totiž existujú samostatne, neboli založené (nevznikli) záväzkovým vzťahom a neodvíjajú svoju existenciu od záväzkového vzťahu ani s ním nesúvisia. Ide o práva všeobecné (nie záväzkové - relatívne), ktoré a priori patria každej fyzickej osobe, lebo sú prejavom ľudskej osobnosti vo vzťahu k ostatným subjektom s rovnakým právnym postavením. K týmto právam bez akýchkoľvek pochybností patrí aj právo na ochranu osobných údajov, ktoré je možné považovať za súčasť práva na rešpektovanie súkromného života. Tieto práva vznikajú každej fyzickej osobe jej narodením. Tieto práva majú absolútnu povahu, to jest pôsobia erga omnes, to znamená voči neobmedzenému a neurčitému okruhu všetkých ostatných subjektov práv. Naproti tomu práva záväzkové (vrátane spotrebiteľskej zmluvy), sú tzv. relatívne práva, ktoré od počiatku smerujú iba proti určitej osobe alebo niektorým určitým osobám a vznikajú z dôvodov daných medzi zúčastnenými stranami (napr. z určitej zmluvy, z protiprávneho konania a pod.). Dôvodom vzniku záväzkov sú právne skutočnosti (právne a protiprávne úkony a iné zákonom uznané dôvody). Záväzky preto patria do kategórie relatívnych subjektívnych práv, čím sa odlišujú od práv na ochranu osobnosti, ktoré sú právami absolútnymi, ktoré pôsobia všeobecne voči ostatným subjektom bez toho, aby tu bol osobitný právny dôvod, napr. zmluva. Zo žaloby žalobcu je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že tento uplatňuje a domáha sa práv na ochranu osobnosti ako absolútnych práv podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. nárokov vyplývajúcich z neoprávneného zásahu do týchto jeho absolútnych práv. Predmetné absolútne práva nemajú v žiadnom prípade svoj právny základ v záväzkovom vzťahu založenom spotrebiteľskou zmluvou a ani so spotrebiteľskou zmluvou nesúvisia v tom zmysle, aby spor o týchto ich právach, resp. nárokoch vyplývajúcich z ním tvrdeného neoprávneného zásahu do týchto práv, bolo možné považovať za spor spotrebiteľský. Spotrebiteľské právo je totiž zásadne právo zmluvné, čo sa o osobnostných právach, ktorých neoprávnený zásah žalobca namieta a domáha sa zadosťučinenia, v žiadnom prípade konštatovať nedá. Podľa logiky žalobcu by potom napr. aj hrubú verbálnu urážku zmluvného zákazníka napr. zamestnancom dodávateľa na predajni

(na verejnosti) a z nej vyplývajúci spor (žaloba na ochranu osobnosti) bolo potrebné považovať za spotrebiteľský spor odôvodňujúci príslušnosť súdu podľa § 19 písm. d) CSP a použitie osobitných procesných postupov s ochranou slabšej strany. Žalovaná má za to, že takýto extrémne extenzívny výklad termínu „vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci

so spotrebiteľskou zmluvou“, odôvodňujúci príslušnosť a osobitný procesný postup s ochranou slabšej strany nijak neobstojí.

8. Žalobca v žalobe uvádza, že je oslobodený od platenia súdneho poplatku podľa 4 ods. 2 písm. u) Zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Podľa uvedeného ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch od poplatku je oslobodený spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu. Ako už bolo uvedené v predchádzajúcej časti vyjadrenia žalovanej, v tomto prípade ide jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybnosti výlučne o spor na ochranu osobnosti a nie o uplatňovanie práv spotrebiteľa, to znamená, že nie je daný dôvod na oslobodenie žalobcu od poplatkovej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. u) zákona o súdnych poplatkoch. Žalovaná považuje argumentáciu žalobcu, že jeho žalobu na ochranu osobnosti je potrebné považovať za spotrebiteľský spor, za účelovú, vedenú snahou zabezpečiť, aby v konaní rozhodoval miestne nepríslušný súd a najmä aby sa žalobca vyhol poplatkovej povinnosti.

9. Žalobca v prvej časti žaloby tvrdí, že zo strany žalovanej pri spracúvaní osobných údajov boli flagrantným spôsobom porušené viaceré ustanovenia zák. č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“) a to z dôvodu, že žalovaná prostredníctvom spoločnosti ELSIG s. r. o., Biela Voda 1054/11, 060 01 Kežmarok, IČO: 47 709 014 (ďalej len „spoločnosť ELSIG“) nepostupovala pri spracúvaní osobných údajov dotknutých osôb, vrátane žalobcu, (pri manipulácii s nimi a pri ich likvidácii) v súlade so zákonom o ochrane osobných údajov (konkrétne porušenie § 17 a § 19 zákona o ochrane osobných údajov) a tým porušila ich právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života pri spracúvaní ich osobných údajov. Tvrdenia žalobcu o flagrantnom porušení viacerých ustanovení zákona o ochrane osobných údajov zo strany žalovanej (konkrétne porušenie § 17 a § 19 zákona o ochrane osobných údajov) žalovaná v plnom rozsahu odmieta. V súvislosti so spracúvaním osobných údajov svojich účastníkov (zákazníkov) žalovaná za účelom ochrany spracúvaných osobných údajov pred ich poškodením, zničením, stratou, zmenou, neoprávneným prístupom a sprístupnením, poskytnutím alebo zverejnením, ako aj pred akýmkoľvek inými neprípustnými spôsobmi spracúvania prijala potrebné technické, organizačné a personálne opatrenia (ďalej len „bezpečnostné opatrenia“) zodpovedajúce spôsobu spracúvania osobných údajov a to s ohľadom na použiteľné technické prostriedky, dôvernosť a dôležitosť spracúvaných osobných údajov, ako aj rozsah možných rizík, ktoré sú spôsobilé narušiť bezpečnosť alebo funkčnosť informačných systémov, v ktorých sú osobné údaje účastníkov (zákazníkov) žalovanej spracúvané. Uvedené bezpečnostné opatrenia sú zdokumentované v bezpečnostnom projekte vydanom podľa § 19 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov, ako aj v príslušnom internom predpise žalovanej pod označením QAD632 - Politika podnikovej bezpečnosti, ako aj v ďalších prislúchajúcich vnútorných bezpečnostných procedúrach žalovanej. Rovnaké bezpečnostné opatrenia ako žalovaná, je povinný prijať aj subjekt, ktorý má byť ako obchodný zástupca žalovanej poverený ako sprostredkovateľ spracúvaním osobných údajov v jej mene, to jest v tomto prípade spoločnosť ELSIG. Pred poverením takéhoto subjektu spracúvaním osobných údajov (uzatvorením dohody o poverení na spracúvanie osobných údajov) žalovaná kontrolou overuje, či takýto subjekt stanovené bezpečnostné opatrenia vyplývajúce z vyššie uvedených interných predpisov spĺňa. Tak tomu bolo aj v prípade

spoločnosti ELSIG. Žalovaná zároveň po poverení obchodného zástupcu spracúvaním osobných údajov priebežne pravidelnými, ako aj mimoriadnymi kontrolami a auditmi overuje, či subjekt poverený spracúvaním osobných údajov v mene žalovanej stanovené bezpečnostné opatrenia priebežne spĺňa.

10. K skutkovému stavu tvrdenému žalobcom žalovaná uvádza, že dňa 2.3.2017 mu bola doručená výzva právneho zástupcu žalobcu v identickej veci iných žalobcov (dotknutých osôb), v ktorej ju tento informoval o skutočnosti, že jeden z jeho klientov našiel v neuzamknutom priestore za predajňou obchodného zástupcu žalovanej v Stropkove dokumenty obsahujúce osobné údaje účastníkov, resp. zákazníkov žalovanej. Žalovaná okamžite po doručení výzvy začala so šetrením tohto incidentu, okolností jeho vzniku, jeho rozsahu a jeho prípadných následkov. Šetrením sa zistilo, že zamestnanec obchodného zástupcu žalovanej spoločnosti ELSIG omylom, resp. nedopatrením umiestnil pri odstraňovaní papierového odpadu do uzamykateľného priestoru na jeho uloženie aj dokumenty obsahujúce, okrem iného, aj osobné údaje účastníkov žalovanej. Do dnešného dňa neboli zistené okolnosti, ktoré by nasvedčovali, že by došlo k zneužitiu osobných údajov dotknutých osôb, vrátane žalobcu, s následným vznikom materiálnej ujmy na ich strane a skutočnosť, že v súvislosti s daným incidentom neboli vo vzťahu k dotknutým osobám, vrátane žalobcu, zistené žiadne nežiadúce následky, je konštatovaná napr. aj v odôvodnení rozhodnutia Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“) zo dňa 22.12.2017, č. k. 01515/2017-Qs-09, str. 6, ktorým tento uložil spoločnosti ELSIG pokutu vo výške 5 000 eur. Predmetné rozhodnutie predložil žalobca ako prílohu svojej žaloby. Pokiaľ ide o bezpečnostné opatrenia, ktoré žalovaná ako prevádzkovateľ v súvislosti s vyššie uvedenou informáciou ohľadom osobných údajov jeho účastníkov (vrátane žalobcu) obsiahnutou v liste ich právneho zástupcu prijala, žalovaná bez zbytočného odkladu začala preverovať skutočnosti, ktoré boli uvedené v liste právneho zástupcu žalobcov. Na vzniknutú situáciu bol zároveň okamžite upozornený obchodný zástupca - spoločnosť ELSIG, prevádzkujúci značkovú predajňu, v ktorej incident vznikol. Organizačná jednotka žalovanej zodpovedná za koordináciu obchodných zastúpení plošne upozornila všetkých obchodných zástupcov na dôsledné plnenie ich povinností, ktoré im v súvislosti so spracúvaním osobných údajov účastníkov vyplývajú z platných právnych predpisov a záväzných interných postupov a procedúr, ktoré vznik takejto situácie, v prípade ich dôsledného dodržiavania, vylučujú. Samotný obchodný zástupca podal v uvedenej veci oznámenie o krádeži písomností na Obvodnom oddelení Policajného zboru SR v Stropkove. Potvrdenie o prijatí oznámenia o krádeži predložil žalobca ako prílohu svojej žaloby. Žalovaná dňa 7.3.2017 oznámila vyššie uvedený incident v súlade s § 56 ods. 5 písm. a) zák. č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb (ďalej len „Regulačný úrad“) prostredníctvom jeho internetového portálu IP-BISS - Ochrana osobných údajov https://www.ezd.sk/ipb/oou/ochranaosobnvchudajov.php. Uvedené oznámenie bolo dňa 15.3.2017 doplnené o ďalšie skutočnosti zistené žalovanej počas šetrenia uvedeného incidentu. Ďalej samotný sprostredkovateľ spoločnosť ELSIG po uvedenom incidente prijala potrebné bezpečnostné opatrenia, konkrétne vykonala kontrolu spracúvania osobných údajov na všetkých ňou prevádzkovaných značkových predajniach, nanovo vypracovala bezpečnostnú dokumentáciu, všetci jej zamestnanci boli znovu poučení a preškolení o bezpečnostných opatreniach a zo zásad ochrany osobných údajov pri ich spracúvaní s dôrazom na ich likvidáciu. Voči zamestnancovi, ktorý nedopatrením umiestnil pri odstraňovaní papierového odpadu do uzamykateľného priestoru na jeho uloženie aj

dokumenty obsahujúce, okrem iného, aj osobné údaje účastníkov žalovanej, boli vyvodené opatrenia v zmysle Zákonníka práce a bola poverená u sprostredkovateľa nová zodpovedná osoba na spracúvanie osobných údajov. Zároveň spoločnosť ELSIG ako sprostredkovateľ v konaní č. 00777/2017-Os vedenom voči nej úradom preukázal plnenie povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane osobných údajov. Uvedené konštatuje aj samotné rozhodnutie úradu číslo XXXXX/XXXX-XX-17 zo dňa 16.8.2018, str. 1, str. 7. Predmetné rozhodnutie predložil žalobca ako prílohu svojej žaloby.

11. Na podnet jedného z dotknutých osôb C. E. F., ktorý spolu s ďalšími 42 žalobcami podali identickú žalobu, úrad začal konanie o ochrane osobných údajov proti žalovanej, číslo konania 00144/2018. Úrad svojim rozhodnutím zo dňa 23.8.2018 toto konanie vedené voči žalovanej zastavil a to z dôvodu, že v priebehu konania nezistil v príčinnej súvislosti medzi vznikom bezpečnostného incidentu, ku ktorému došlo na strane sprostredkovateľa žalovanej (spoločnosti ELSIG) pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje žalobcu a plnením zákonných povinností žalovanej porušenie zákona. Inými slovami úrad skonštatoval, že žalovaná v súvislosti so spracúvaním osobných údajov dotknutých osôb v súvislosti s predmetným bezpečnostným incidentom (vrátane žalobcu) neporušila svoje povinnosti podľa zákona o ochrane osobných údajov. Predmetné rozhodnutie úradu doložil

žalobca ako dôkaz v prílohe svojej žaloby. Dňa 22.11.2018 predsedníčka úradu vydala rozhodnutie o rozklade voči rozhodnutiu úradu, ktorý podal dňa 18.9.2018 voči predmetnému rozhodnutiu úradu ako účastník konania C. E. F., č. k. 00465/2018, ktorým podaný rozklad zamietla a prvostupňové rozhodnutie úradu, ktorým tento konanie zastavil a to z dôvodu, že v priebehu konania nezistil v príčinnej súvislosti medzi vznikom bezpečnostného incidentu, ku ktorému došlo na strane sprostredkovateľa žalovanej (spoločnosti ELSIG) pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje dotknutých osôb, vrátane žalobcu a plnením zákonných povinností žalovanej porušenie zákona, potvrdila. Rozhodnutie predsedníčky úradu žalobca doložil ako dôkaz v prílohe svojej žaloby. V súvislosti s vyššie uvedenými rozhodnutiami úradu je potrebné skonštatovať, že od údajného porušenia zákonných povinností v súvislosti so spracúvaním osobných údajov, ktoré v uvedenom konaní na úrade namietal C. E. F., zo strany žalovanej, ktorým sa zasiahlo do práva žalobcu na ochranu osobnosti a zodpovednosti žalovanej za takéto porušenie zákonných povinností v súvislosti so spracúvaním osobných údajov (neprípustná likvidácia osobných údajov uložením do neuzamknutého priestoru na papierový odpad), žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej. Žalobca uvádza, že skutočnosť, že vyššie uvedené konanie voči žalovanej bolo zastavené, ešte neznamená zánik jej občianskoprávnej zodpovednosti voči dotknutým osobám za zásah do ich súkromného života pri spracúvaní osobných údajov dotknutých osôb, pretože občianskoprávna zodpovednosť v tomto prípade je založená na princípe objektívnej zodpovednosti. Úrad právoplatne skonštatoval, že žalovaná v súvislosti so spracúvaním osobných údajov dotknutých osôb v súvislosti s predmetným bezpečnostným incidentom (vrátane žalobcu) neporušila svoje povinnosti podľa zákona o ochrane osobných údajov. Základným predpokladom pre uplatnenie akejkoľvek právnej zodpovednosti, bez ohľadu na to, či ide o zodpovednosť administratívnoprávnu, trestnoprávnu či občianskoprávnu voči povinnému subjektu (nositeľovi povinnosti), je porušenie tejto povinnosti z jeho strany. Tam kde niet porušenia povinnosti zo strany povinného subjektu, nemôže nastať vo vzťahu k nemu vyvodenie právnej zodpovednosti a to bez ohľadu na to, či je táto zodpovednosť objektívna (zodpovednosť za výsledok bez ohľadu na zavinenie) alebo subjektívna (zodpovednosť za

zavinené porušenie povinnosti), nakoľko právna zodpovednosť je zásadne následkom (sankciou) za porušenie povinnosti.

12. Žalobca vyslovuje presvedčenie, že originálna listina žalobcu obsahujúca jeho osobné údaje, vrátane rodného čísla, ktorá bola, resp. mohla byť neoprávnene sprístupnená nepovolaným osobám v dôsledku bezpečnostného incidentu - žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí, má iba technický charakter a použitie rodného čísla v tejto súvislosti ani nebolo nevyhnutné. Aktivovaná SIM karta je základným a nevyhnutným predpokladom pre užívanie mobilných elektronických komunikačných služieb, ktorá je vydaná iba účastníkovi, ktorý uzatvoril zmluvu o pripojení so žalovanou a s ktorou môže právne disponovať iba tento účastník, ktorý je povinný podľa zmluvy platiť za služby, ktoré boli poskytnuté prostredníctvom tejto SIM karty a to bez ohľadu na to, či ich v skutočnosti využil sám alebo ich využila iná osoba. Z uvedeného dôvodu sa číslo SIM karty uvádza na každej zmluve o pripojení, dodatku k takejto zmluve alebo akémukoľvek dokumentu vydanému k zmluve a je zaevidovaná aj každá zmena SIM karty uvedenej v zmluve, prostredníctvom ktorej sa účastníkovi poskytujú služby. V žiadnom prípade teda nejde len o akýsi technický dokument ale o právne významný dokument. Pokiaľ ide o použitie rodného čísla na uvedenom dokumente - žiadosti o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí, je potrebné konštatovať, že rodné číslo je identifikátorom účastníka (zákazníka) - fyzickej osoby nepodnikateľa v informačných systémoch žalovanej. Žalovaná spracúva rodné čísla svojich zákazníkov v súlade so zákonom. Pre presnosť ešte žalovaná poukazuje na skutočnosť, že vlastnoručný (fyzický) podpis žalobcu na predmetnom dokumente v žiadnom prípade nie je biometrický údaj ako tvrdí žalobca. Žalobca uvádza, že z uvedeného skutkového stavu je celkom evidentné, že v súvislosti so spracúvaním osobných údajov žalobcu prostredníctvom sprostredkovateľa, obchodného zástupcu žalovanej, spoločnosti ELSIG došlo v mesiacoch január a február 2017 z pohľadu administratívnej zodpovednosti k bezpečnostnému incidentu, za ktorý občianskoprávne, teda voči osobám, ktorých údaje boli zneužité, zodpovedá žalovaná, pretože osobné údaje boli spoločnosťou ELSIG spracúvané v jej mene. V súvislosti s vyššie uvedeným musí žalovaná v prvom rade odmietnuť ako nepravdivé východiskové tvrdenie žalobcu o zneužití jeho osobných údajov. Do dnešného dňa neboli zistené okolnosti, ktoré by nasvedčovali, že by došlo k zneužitiu osobných údajov dotknutých osôb, vrátane žalobcu, či iným nežiadúcim následkom, čo je konštatované napr. aj

v odôvodnení rozhodnutia úradu zo dňa 22.12.2017, č. k. 01515/2017-Os-09, str. 6, ktorým tento uložil spoločnosti ELSIG pokutu vo výške 5 000 eur. Rovnako tak je vylúčené zneužitie osobných údajov žalobcu, či iných dotknutých osôb, v súvislosti s týmto incidentom do budúcnosti. Dokumenty, ktoré tieto osobné údaje obsahujú, sa totiž nachádzajú podľa zistení úradu u právneho zástupcu žalobcu na účely súdneho konania (rozhodnutie úradu zo dňa 22.12.2017, č. k.: XXXXX/XXXX-XX-09, str. 4), kde tento zodpovedajúcim spôsobom zabezpečuje ich ochranu. Pokiaľ ide o príklady reálnych možností zneužitia osobných údajov ich nelegálnou manipuláciou, ktoré v žalobe uvádza žalobca, musí žalovaná reálnosť týchto možností rovnako tak odmietnuť. Je potrebné konštatovať, že predmetné osobné údaje samy o sebe, resp. bez ďalších údajov, neumožňujú ich zneužitie v prípadoch, ktoré uvádza žalobca (najmä poskytovanie on-line služieb, resp. produktov) a ani v iných podobných prípadoch. Spoločnostiam poskytujúcim on-line služby, resp. produkty, totiž na ich poskytnutie nestačí poskytnutie nimi požadovaných osobných údajov, ale využívajú dodatočné postupy autentifikácie a verifikácie predmetných údajov, ako aj osoby, ktorá ich poskytla (napr. heslá, kódy a pod.). Napríklad na zablokovanie platobnej karty je potrebný aj tzv. diskrétny údaj,

ktorý si zákazník zvolí alebo mu je pridelený bankou k bankovému účtu, ku ktorému je platobná karta vydaná, alebo PUK kód, či dokonca overenie hlasom (tzv. hlasová biometria) alebo tvárou. Aj pri tzv. nebankových spoločnostiach tieto neposkytujú úvery len na základe poskytnutých osobných údajov, ale rovnako tak prebieha ďalší proces autentifikácie a verifikácie predmetných údajov, ako aj osoby, ktorá ich poskytla (napr. heslá, kódy a pod.).
V týchto prípadoch žiadateľ o úver musí napr. poskytnúť aj kópiu svojho občianskeho preukazu alebo častokrát kópiu viacerých identifikačných dokladov (napr. občianskeho a vodičského preukazu), ako aj kópiu výpisu z účtu v banke za určité obdobie (niekedy až polročné) a pod. Na základe vyššie uvedeného žalovaná konštatuje, že možnosť vzniku materiálnej ujmy z dôvodu zneužitia osobných údajov nie je a ani nebola reálna tak, ako uvádza žalobca vo svojej žalobe. Pokiaľ ide o možnosť vzniku inej ujmy, túto musí žalovaná rovnako tak odmietnuť. Na krádež identity nepostačuje znalosť mena a priezviska, bydliska, rodného čísla, či čísla občianskeho preukazu, nakoľko identita sa preukazuje samotným identifikačným dokladom a nie údajmi, ktoré tento obsahuje, ktoré sú navyše (s výnimkou rodného čísla a čísla občianskeho preukazu) často aj voľne dostupné (napr. verejné telefónne zoznamy). Osoba, ktorá by mala záujem zneužiť osobnú identitu žalobcu, by si teda musela na základe týchto údajov obstarať falošný občiansky preukaz, či iný identifikačný doklad s uvedenými údajmi, čo je pri dnešnej úrovni ochrany (najvyššia úroveň ochrany podľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky), kedy tieto doklady obsahujú celú radu ochranných prvkov, vrátane biometrických údajov (pozri dokument zverejnený na stránke Ministerstva vnútra Slovenskej republiky), z ktorých veľká časť sa dá ľahko overiť pri ich predložení napr. s použitím čítačky dokladov, prakticky vylúčené. Pokiaľ ide napr. o možnosť zneužitia na telemarketing, údaje o mene, priezvisku, bydlisku a telefónnom čísle, ktoré sú potrebné na realizáciu telemarketingu, sú tieto, ako už bolo uvedené vyššie, voľne dostupné vo verejných telefónnych zoznamoch, z ktorých ich môžu telemarketingové spoločnosti získať. K možnosti kyberšikany žalobcu sa žalovaná nevie vyjadriť, pokiaľ žalobca bližšie nešpecifikuje, aký typ kyberšikany mu z prípadného sprístupnenia osobných údajov nepovolaným osobám hrozil.

13. Pokiaľ ide o občianskoprávnu zodpovednosť žalovanej tvrdenú žalobcom, žalovaná uvádza, že so spoločnosťou ELSIG ako sprostredkovateľom uzatvorila dňa 30.6.2015 Dohodu o poverení sprostredkovateľa spracúvaním osobných údajov (ďalej len „dohoda o poverení“). V uvedenej dohode sa sprostredkovateľ, okrem iného, zaviazal, že osobné údaje vráti prevádzkovateľovi a akékoľvek ich kópie bezpečne zlikviduje, ak bol dosiahnutý účel ich spracúvania podľa zmluvy a tohto poverenia a nebráni tomu iná zákonná povinnosť tieto údaje uchovávať a spracúvať sprostredkovateľom po dobu dlhšiu, ako je doba nevyhnutná na dosiahnutie účelu spracúvania podľa bodu 1 tohto poverenia (pozri bod 8 ods. vi. dohody o sprostredkovaní). Aj keď obchodný zástupca žalovanej spoločnosť ELSIG ako sprostredkovateľ bol podľa § 8 ods. 1 zák. č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“) poverený žalovanou ako prevádzkovateľom spracúvaním osobných údajov žalobcu, je sprostredkovateľ sám v súvislosti so spracúvaním osobných údajov žalobcu nositeľom povinností definovaných zákonom o ochrane osobných údajov a za plnenie týchto povinností voči žalobcovi aj v plnom rozsahu zodpovedá, a to vrátane občianskoprávnej zodpovednosti. Ide o úpravu právnych vzťahov v súvislosti so spracúvaním osobných údajov vyplývajúcu priamo z osobitného právneho predpisu - zákona o ochrane osobných údajov, ktorý určuje povinnosti prevádzkovateľa a

sprostredkovateľa v súvislosti so spracúvaním osobných údajov dotknutých osôb a ich zodpovednosť aj voči dotknutým osobám a to bez ohľadu na právny základ spracúvania ich osobných údajov (napr.
SK-6C/11/2020
-15-

súhlas dotknutej osoby, plnenie zákonnej povinnosti, plnenie zmluvy, oprávnený záujem, ochrana života, zdravia a majetku). Podľa § 1 písm. a) zákona o ochrane osobných údajov tento zákon upravuje ochranu práv fyzických osôb pred neoprávneným zasahovaním do ich
súkromného života pri spracúvaní ich osobných údajov a zároveň podľa písm. b) vyššie uvedeného ustanovenia tohto zákona upravuje tiež práva, povinnosti a zodpovednosť pri spracúvaní osobných údajov fyzických osôb. Žalovaná poukazuje na § 5 ods. 2 zákona o ochrane osobných údajov, podľa ktorého môže osobné údaje spracúvať iba prevádzkovateľ a sprostredkovateľ. Podľa § 8 ods. 8 zákona o ochrane osobných údajov sprostredkovateľ je povinný dodržiavať povinnosti ustanovené prevádzkovateľovi v jeho § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. c) až i), § 6 ods. 4, § 19 (zodpovednosť za bezpečnosť osobných údajov) až 26, ak tento zákon neustanovuje inak. V zmysle vyššie uvedeného potom podľa § 19 zákona o ochrane osobných údajov sprostredkovateľ vo vzťahu k dotknutým osobám priamo zodpovedá za bezpečnosť spracúvania ich osobných údajov, pričom v tejto súvislosti je povinný sprostredkovateľ chrániť spracúvané osobné údaje dotknutých osôb pred ich poškodením, zničením, stratou, zmenou, neoprávneným prístupom a sprístupnením, poskytnutím alebo zverejnením, ako aj pred akýmikoľvek inými neprípustnými spôsobmi spracúvania. V prípade týchto povinností prevádzkovateľa potom uzatvorením zmluvy so sprostredkovateľom a v jej rozsahu tieto, vrátane zodpovednosti za ich plnenie, prechádzajú z prevádzkovateľa na sprostredkovateľa. Na základe vyššie uvedených skutočností má žalovaná za to, že v súvislosti s jej povinnosťou zabezpečiť likvidáciu osobných údajov žalobcu, ako aj ďalších dotknutých osôb podľa § 17 zákona o ochrane osobných údajov, rovnako tak aj v súvislosti s jej povinnosťou chrániť spracúvané osobné údaje podľa jeho § 19, neporušila žalovaná v predmetnom prípade žiadnu svoju povinnosť vyplývajúcu jej zo zákona o ochrane osobných údajov, od ktorého porušenia žalobca odvodzuje občianskoprávnu zodpovednosť žalovanej. Opätovne poukazuje aj na to, že základným predpokladom pre uplatnenie akejkoľvek právnej zodpovednosti, bez ohľadu na to, či ide o zodpovednosť administratívnoprávnu, trestnoprávnu či občianskoprávnu, voči povinnému subjektu (nositeľovi povinnosti), je porušenie tejto povinnosti z jeho strany. V tejto súvislosti žalovaná rovnako tak znova poukazuje na právoplatné rozhodnutie úradu, ktorý zastavil konanie o ochrane osobnosti voči nej a to z dôvodu, že v priebehu konania nezistil v príčinnej súvislosti medzi vznikom bezpečnostného incidentu, ku ktorému došlo na strane sprostredkovateľa žalovanej (spoločnosti ELSIG) pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje dotknutých osôb, vrátane žalobcu a plnením zákonných povinností žalovanej porušenie zákona. Inými slovami úrad skonštatoval, že žalovaná v súvislosti so spracúvaním osobných údajov dotknutých osôb, vrátane žalobcu, v súvislosti s predmetným bezpečnostným incidentom neporušila svoje povinnosti podľa zákona o ochrane osobných údajov. Navyše, pokiaľ ide o zodpovednosť občianskoprávnu, je potrebné konštatovať, že práva fyzickej osoby podľa § 13 Občianskeho zákonníka, vrátane práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa jeho ods. 2, ktorej vyplatenia sa na žalovanej domáha žalobca vo svojej žalobe, sú osobne späté s osobou, ktorá sa neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby dopustila. Z okolností, za ktorých došlo k incidentu, od ktorého žalobca odvodzuje svoj žalobou uplatňovaný nárok, je viac ako zrejmé, že žalovaná nie je tým subjektom, ktorý eventuálne neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu a preto žalovaná v tejto veci v plnom rozsahu odmieta svoju občianskoprávnu zodpovednosť. V súvislosti s vyššie uvedeným rozhodnutím úradu žalovaná poukazuje aj na § 193 CSP, podľa ktorého je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu. Na základe vyššie uvedeného žalovaná opätovne konštatuje, že nie je subjektom zodpovedným za
SK-6C/11/2020
-16-

porušenie povinností zabezpečiť likvidáciu osobných údajov žalobcu, ako aj ďalších dotknutých osôb podľa § 17 zákona o ochrane osobných údajov, rovnako tak aj v súvislosti s jeho povinnosťou chrániť spracúvané osobné údaje podľa jeho § 19, od ktorých údajného
porušenia zo strany žalovanej, žalobca odvodzuje jej občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti a teda žalovaná nie je v tomto konaní ani pasívne legitimovaná.

14. Ak by aj súd napriek vyššie uvedenému dospel k záveru, že zo strany žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, žalovaná v plnom rozsahu odmieta jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka uplatnený žalobou. Pokiaľ ide o údajnú nemajetkovú ujmu, ktorá žalobcovi podľa neho mohla vzniknúť prípadným zneužitím jeho osobných údajov, žalovaná poukazuje, že žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval, v čom by mala táto nemajetková ujma spočívať a akým spôsobom, z čoho by v súvislosti s predmetnými osobnými údajmi mala na strane žalobcu vzniknúť. Pokiaľ ide o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu údajného neoprávneného zásahu žalovanej do práva na ochranu osobnosti žalobcu, žalovaná túto odmieta v plnom rozsahu čo do právneho dôvodu ako aj výšky. Žalovaná v prvom rade odmieta samotný právny základ pre zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, to jest jej občianskoprávnu zodpovednosť tak, ako je uvedené vyššie v tomto jej vyjadrení. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch z titulu neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby má zásadne subsidiárny charakter, prichádza do úvahy len v prípadoch, kedy iné primerané zadosťučinenie nie je postačujúce, najmä preto, že neoprávneným zásahom do osobnostných práv fyzickej osoby došlo k závažnej ujme. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je však vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach prípadu - existencia závažnej ujmy. Žalobca vo svojej žalobe žiadnu závažnú ujmu, ktorá by mu bola vznikla, nielenže nepreukázal, ale dokonca ani len nešpecifikoval. Za závažnú ujmu v žiadnom prípade nie je možné považovať čisto hypotetickú možnosť zneužitia jeho osobných údajov. Podotýka, že vznik závažnej ujmu je potrebné zo strany žalobcu v konaní nielen deklarovať ale aj dokázať. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a v danom čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Aj v prípade niektorého zásahu do práva na súkromie (ochrana osobných údajov tvorí zložku práva na súkromie) môže nastať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere); tento negatívny - difamačný následok ale nie je jediným právne akceptovateľným prejavom závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach. Žalovaná v tejto súvislosti poukazuje napr. na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.6.2011, sp. zn. 4Cdo 232/2010. Žalovaná zastáva stanovisko s ohľadom na všetky okolnosti, že žalobcovi v súvislosti s nakladaním s jeho osobnými údajmi žiadna ujma ani len nevznikla a už vôbec nie taká, ktorá by svojou závažnosťou bola porovnateľná prípadom, kedy došlo v značnej miere k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti. Vznik ujmy a mieru jej závažnosti musí v konaní tvrdiť a doložiť žalobca, ktorý nesie dôkazné bremeno a zároveň súd musí

uskutočniť v tejto súvislosti dokazovanie a následne na základe z neho vyplývajúcich skutkových zistení posúdiť či žalobcom tvrdená ujma skutočne vznikla a ako bola závažná. V tejto súvislosti sa musí súd opierať o absolútne konkrétne a preskúmateľné hľadiská, vzťahujúce sa k zistenej miere zásahu. Pokiaľ by aj súd došiel k záveru, že žalobca má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, považuje žalovaná sumu 5 000 eur za celkom zjavne neadekvátnu. Pri posudzovaní výšky primeraného zadosťučinenia je potrebné prihliadnuť (a mať aj preukázané) závažnosť a intenzitu konania, dosah konania, motívy konania, úmysel konania, dĺžku trvania protiprávneho konania, dobrovoľnosť ukončenia konania, prípadne ďalšie relevantné okolnosti, za ktorých došlo k protiprávnemu zásahu do osobnostných práv. Žalovaná, ako aj jej sprostredkovateľ - spoločnosť ELSIG za účelom ochrany spracúvaných osobných údajov pred ich poškodením, zničením, stratou, zmenou, neoprávneným prístupom a sprístupnením, poskytnutím alebo zverejnením, ako aj pred akýmkoľvek inými neprípustnými spôsobmi spracúvania prijali potrebné technické, organizačné a personálne opatrenia (ďalej len „bezpečnostné opatrenia“) zodpovedajúce spôsobu spracúvania osobných údajov a to s ohľadom na použiteľné technické prostriedky, dôvernosť a dôležitosť spracúvaných osobných údajov, ako aj rozsah možných rizík, ktoré sú spôsobilé narušiť bezpečnosť alebo funkčnosť informačných systémov, v ktorých sú osobné údaje účastníkov (zákazníkov) žalovanej spracúvané. Uvedené bezpečnostné opatrenia sú zdokumentované v bezpečnostnom projekte vydanom podľa § 19 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov, ako aj v internom predpise žalovanej pod

označením QAD632 - Politika podnikovej bezpečnosti ako aj v ďalších prislúchajúcich vnútorných bezpečnostných procedúrach žalovanej. Vzhľadom na okolnosti vzniku incidentu, ku ktorému došlo výlučne náhodne, resp. nedopatrením zo strany jediného zamestnanca sprostredkovateľa - spoločnosti ELSIG a to aj napriek existencii zodpovedajúcich bezpečnostných opatrení, ako aj vzhľadom na jeho následky na žalobcu (žiadne neboli preukázané), považuje žalovaná náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur požadovanú žalobcom za absolútne neadekvátnu. Žalovaná podotýka, že určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu má byť vždy v súlade s požiadavkami spravodlivosti. Náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur požadovanú žalobcom považuje žalovaná s ohľadom na okolnosti prípadu tiež za nespravodlivú. Podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pri určovaní náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady za telesné zranenia alebo násilné činy. Keďže v Slovenskej republike nie je k dispozícii metodika, podľa ktorej by mali súdy stanovovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy v prípade telesných zranení, ktorá je podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva určujúca pri stanovovaní výšky nemajetkovej ujmy za porušenie osobnostných práv, poukazuje podporne za účelom ilustrácie neadekvátnosti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu v tejto súvislosti na Metodiku Najvyššieho súdu Českej republiky k náhrade nemajetkovej ujmy na zdraví zo dňa 12.3.2014 pod spis. zn. Cpjn 14/2014 6/2014 publikovanej v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Českej republiky https://nahradyskod.cz/metodika-k-nahrade-nemajetkove-ujmy-na-zdravi/ (stránka NS ČR, kde sa nachádza metodika, nie je voľne dostupná, uvádza iný zdroj, kde je publikovaná), ktorú tento vypracoval v spolupráci so Spoločnosťou medicínskeho práva, zástupcami poisťovateľov a ďalších právnických a lekárskych profesií. Orientačnú výšku nemajetkovej

ujmy (bolestného) pre jednotlivé diagnózy je potom možné tiež zistiť napr. na https://nahradyskod.cz/vypocet-vyse-bolestneho/. Pre príklad uvádza napr. výšku náhrady nemajetkovej ujmy (bolestného) napr. pri traumatickej amputácii jedného predlaktia, ktorá je stanovená v sume 79 713,- Kč (3 106,15 eura), či pri traumatickej amputácii celého jazyka, ktorá je stanovená v sume 31 885,- Kč (1 242,45 eura). Náhrada nemajetkovej ujmy, ktorú požaduje žalobca v sume 5 000 eur ďaleko presahuje náhrady, ktoré priznávajú, resp. by mali priznávať súdy v Českej republike podľa predmetnej metodiky. Je zrejmé, že žalobcom uplatňovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je absolútne neadekvátna, zo strany žalobcu ide skôr o „zárobkový podnik“, čo však v žiadnom prípade nie je úlohou, resp. účelom náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaná sa musí ostro ohradiť voči tvrdeniu žalobcu, že značne zľahčuje až bagatelizuje rozsah, intenzitu a spoločenské dôsledky bezpečnostného incidentu. Z opatrení, ktoré žalovaná prijala pred vznikom bezpečnostného incidentu, ako aj po ňom, je zrejmé, že ochrana osobných údajov zákazníkov patrí medzi jej najvyššie priority, žalovaná ju zabezpečuje na maximálnej úrovni, žalovaná, ako aj sprostredkovateľ - spoločnosť ELSIG k uvedenému incidentu pristupovali s maximálnou vážnosťou a zodpovednosťou a prijali všetky opatrenia potrebné za účelom zabezpečenia ochrany spracúvaných osobných údajov. Za laxný prístup žalovanej rozhodne nie je možné označiť skutočnosť, že táto odmietla ako právne nedôvodnú a evidentne premrštenú požiadavku žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 5 000 eur. Preto navrhuje, aby súd žalobu v plnom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

15. Žalovaná v písomnom podaní zo dňa 17.3.2020 vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu. Odôvodnila ju tým, že k bezpečnostnému incidentu, ktorý mal za následok sprístupnenie osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám, resp. možnosť takéhoto sprístupnenia, došlo v bližšie neustálenom čase v priebehu mesiaca január 2017. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala na samotnú žalobu žalobcu, kde tento na str. 9 uviedol, že k bezpečnostnému incidentu z pohľadu administratívnej zodpovednosti došlo v priebehu mesiaca január a február 2017, za ktorý incident administratívne zodpovedá obchodný zástupca žalovanej, avšak občianskoprávne voči žalobcovi zodpovedá žalovaná, pretože osobné údaje boli obchodným zástupcom – spoločnosťou ELSIG s.r.o. spracúvané v jej mene. Žalovaná poukázala v tejto súvislosti tiež na rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov zo dňa 22.12.2019, číslo konania 01515/2017, ktorým tento uložil spoločnosti ELSIG s.r.o. ako

sprostredkovateľovi pokuto vo výške 5 000 eur za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 (zodpovednosť za bezpečnosť osobných údajov) v tom čase platného zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov, ku ktorému došlo v priebehu mesiacov január a február 2017. Žalovaná tiež poukázala na Návrh na začatie konania o ochrane osobných údajov C. E. F. proti žalovanej zo dňa 28.8.2017, číslo konania 01351/17, kde navrhovateľ na str. 3 uviedol, že minimálne v čase od 25.1.2017 (kedy boli dokumenty, resp. vrece, v ktorom sa nachádzali videné v sklade na papierový odpad zamestnancom spoločnosti ELSIG s.r.o. p. G. B.) do 9.2.2017, kedy ich našiel navrhovateľ C. E. F., mohli byť dokumenty nepovolanými osobami zneužité. Poukázala tiež v tejto súvislosti na spisovú dokumentáciu Okresného riaditeľstva PZ vo Svidníku, Odbor poriadkovej polície, ČPS: ORPZ-SK-OPP5-77/2017-P, z ktorého je zrejmé, že dokumenty obsahujúce osobné údaje žalobcu boli omylom umiestnené do priestoru určeného na papierový odpad v priebehu mesiaca január 2017. Z uznesenia súdu zo dňa 18.2.2020, ktorým tento vyzval žalovanú, aby sa vyjadrila k žalobe žalobcu vyplynulo, že žaloba bola doručená súdu dňa 4.2.2020, to jest po

uplynutí trojročnej premlčacej doby tak, ako je uvedené vyššie. Žalovaná týmto uplatnila námietku premlčania práva žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatňovaného žalobou a žiadala súd, aby z uvedeného dôvodu toto právo žalobcovi
nepriznal.

16. Žalobca v replike zo dňa 21.3.2020 uviedol, že úvahy žalovanej o miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník považuje za nesprávne. Žalobca založil miestnu príslušnosť Okresného súdu Svidník ako osobitnú miestnu príslušnosť (danú na výber) v zmysle § 19 písm. d) CSP. V konkrétnej právnej veci má žalobca adresu trvalého pobytu v obvode Okresného súdu Svidník. Žalovaná však tvrdí, že predmetná právna vec nie je spotrebiteľským sporom, preto je potrebné dôsledne analyzovať § 290 CSP. Nemôžu byť žiadne pochybností o tom, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou vznikol na základe Zmluvy o pripojení, ktorú žalobca uzatváral so žalovanou ako dodávateľom v pozícii spotrebiteľa, teda slabšej strany v kontraktačnom procese. Základný akt (Zmluva o pripojení), ktorou bol založený vzťah medzi žalobcom a žalovanou je teda bezpochyby zmluvou spotrebiteľskou. V predmetnom súdnom spore sa žalobca domáha svojho práva na ochranu osobnosti v dôsledku toho, že žalovaná pri spracúvaní jeho osobných údajov prostredníctvom spoločnosti ELSIG s.r.o. nepostupovala pri ich likvidácii v súlade so zákonom (§ 17, § 19 ZOOÚ), čím boli konkrétnym spôsobom porušené ustanovenia zákona o ochrane osobných údajov a tým porušené právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života pri spracúvaní osobných údajov žalobcu. Právne významnou je skutočnosť, že žalovaná bola oprávnená spracovávať osobné údaje žalobcov práve na základe Zmluvy o pripojení a jej dodatkov ako základného aktu, ktorých súčasťou bol súhlas žalobcu so spracúvaním jeho osobných údajov. K porušeniu práva žalobcu pri likvidácii jeho osobných údajov došlo na dokumente vypracovanom v mene žalovanej jej obchodným zástupcom, pričom išlo o dokument skôr technického charakteru. Vytvorenie tohto dokumentu, na ktorom sa nachádzajú najdôležitejšie identifikátory žalobcu ako je meno, priezvisko (akademický titul), adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, však bolo možné len v rámci spotrebiteľského zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o pripojení. Právnym základom vzťahu medzi stranami sporu je bezpochyby Zmluva o pripojení, súčasťou ktorej je súhlas žalobcu so spracúvaním jeho osobných údajov a jej dodatky (ako zmluva spotrebiteľská) a práva uplatňované žalobou (na ochranu osobnosti za zásah do jeho súkromia v dôsledku porušenia ochrany osobných údajov) sú realizované v rámci spotrebiteľského vzťahu založeného práve Zmluvou o pripojení a jej
dodatkami. Ide teda o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorý v širšom kontexte vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy (povinnosť dodávateľa chrániť a bezpečne spracovávať, teda aj likvidovať osobné údaje spotrebiteľov), ale zároveň je to spor, ktorý celkom jednoznačne súvisí so spotrebiteľskou zmluvou (Zmluvou o pripojení), preto spĺňa všetky kritéria spotrebiteľského sporu v zmysle § 290 CSP. V súdenej veci žalobca uzatvoril so žalovanou zmluvu o pripojení a v rámci tohto hlavného spotrebiteľského záväzkového vzťahu žalovanej vedľajším dojednaním súhlasil so spracovaním svojich osobných údajov. Žalovaná teda osobné údaje žalobcu nadobudla a spracúvala legitímne (so súhlasom žalobcu), ale nie samoúčelne, ale v súvislosti s poskytovanými telekomunikačnými službami. A práve pri poskytovaní telekomunikačných služieb (v rámci spotrebiteľského vzťahu zmluvných strán) došlo k neoprávnenému zásahu do súkromného života žalobcu pri spracúvaní jeho osobných údajov, za ktorý

zodpovedá žalovaná. Žalobca netvrdí, že touto žalobou uplatňovaný nárok (ochrana osobnosti) má svoj právny základ a teda vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, ale

tvrdí, že s touto spotrebiteľskou zmluvou (zmluvou o pripojení) nerozlučne súvisí. A keďže spotrebiteľským sporom je v zmysle ustanovenia § 290 CSP spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, je možné bez akýchkoľvek pochybností prijať právny záver o spotrebiteľskom charaktere sporu, v dôsledku čoho právna argumentácia námietky miestnej príslušnosti zo strany žalovanej nemôže obstáť. V nedávnej minulosti nebol jednotný názor na otázku miestnej príslušnosti, ale aj na otázku oslobodenia od súdnych poplatkov, napríklad pri nárokoch spotrebiteľov na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo svoj právny základ v spotrebiteľskej zmluve. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo dňa 24.6.2013 sp. zn. 4Obdo 45/2012 potvrdil názor žalobkyne, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve a preto spotrebiteľke náleží benefit osobného oslobodenia od súdnych poplatkov. Obdobne v zmenkovej veci (so základom v spotrebiteľskej zmluve) to vyslovil Krajský súd v Trnave v uznesení z 11.6.2013 č. k. 10Ncb/16/2013-15. Aj spory vyplývajúce zo zabezpečovacieho inštitútu a svojou povahou akcesorického vzťahu ručenia súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou je nevyhnutné považovať za spory spotrebiteľské. Ak žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe pripúšťa, že konania o náhradu škody alebo o vydanie bezdôvodného obohatenia majúce svoj základ v spotrebiteľskej zmluve sú spotrebiteľskými spormi, potom neexistuje rozumný argument, ktorý by vylučoval spory o ochranu osobnosti vedené z dôvodu porušenia ochrany osobných údajov spotrebiteľov v právnom vzťahu zo spotrebiteľskej zmluvy, z kategórie sporov spotrebiteľských podľa ust. § 290 CSP. Záver žalovanej, že „v prípade práva na ochranu osobnosti ide o špecifický nárok, ktorým disponuje každá fyzická osoba zo zákona, existencia tohto práva teda nijako nesúvisí so spotrebiteľskými zmluvami (zmluvy o pripojení) uzatvorenými medzi žalovaným a žalobcami, skutočnosť, že strany uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu je v tomto prípade podružná, právny základ ich nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva z iného právneho vzťahu, resp. má iný právny základ ako spotrebiteľská zmluva (zmluva o pripojení), ktorú žalobcovia a žalovaný uzatvorili“ je preto potrebné považovať za vecne nesprávny, účelový a tendenčný, nemajúci svoj pevný základ v zákonnej úprave, jej náležitom výklade, právnej teórii a rozhodovacej praxi súdov.

17. Žalovaná tvrdí, že neporušila v predmetnom prípade žiadnu zo svojich povinností vyplývajúcu jej zo zákona o ochrane osobných údajov, od ktorého porušenia žalobca odvodzuje jej občianskoprávnu zodpovednosť. Z hľadiska občianskoprávnej zodpovednosti je však právne významné to, že v súvislosti so spracúvaním osobných údajov žalobcu žalovanou (a vôbec pritom nezáleží, že k spracovávaniu osobných údajov žalobcu došlo prostredníctvom spoločnosti ELSIG, s.r.o. ako sprostredkovateľa) došlo k bezpečnostnému incidentu, teda osobné údaje žalobcu ako klienta žalovanej boli v jej mene a spoločnosťou, ktorú žalovaná vybrala a aj na tento účel poverila, spracovávané v rozpore so zákonom o ochrane osobných údajov (ZOOÚ). Táto skutočnosť bola deklarovaná právoplatným rozhodnutím Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ďalej Úrad) zo dňa 16.8.2017 Číslo: XXXXX/XXXX-XX-17. Následne Úrad rozhodnutím zo dňa 22.12.2017 Číslo: XXXXX/XXXX-XX-9 uložil sprostredkovateľovi - obchodnému zástupcovi žalovanej, spoločnosti ELSIG s.r.o. za porušenie povinnosti v súvislosti s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov v súvislosti s likvidáciou dokumentov pokutu vo výške 5 000 eur. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.3.2018. Pre vyvodenie občianskoprávnej zodpovednosti žalovanej úplne postačuje, že osobné údaje jej klientov spracovávané v jej mene sprostredkovateľom neboli zlikvidované v zmysle ZOOÚ, čo Úrad v citovanom rozhodnutí zo 16.8.2017 konštatuje.

Osobné údaje žalobcu (a ďalších dotknutých osôb) poskytnuté žalovanej v súvislosti s ňou uzatvorenou Zmluvou o pripojení (teda nie G. L., IČO: 37 772 058 ani A. I., ELSIG, IČO: 10 725 598 a napokon ani spoločnosti ELSIG, s.r.o., IČO: 47 709
014) sa našli nechránené v odomknutom sklade na papierový odpad, pretože ich tam (podľa žalovanej) „omylom, resp. nedopatrením“ umiestnil pracovník sprostredkovateľa, spoločnosti ELSIG, s.r.o. Žalobca pri uzatvorení Zmluvy o pripojení súhlasil s tým, že žalovaná bude spracovávať jeho osobné údaje, ale nemal (ani zákonnú) možnosť ovplyvniť spôsob spracovávania jeho osobných údajov žalovanou,

prípadne ani výber sprostredkovateľa, teda osoby, prostredníctvom ktorej bude žalovaná osobné údaje spracúvať. Práve preto je občianskoprávna zodpovednosť za zásah do osobnostných práv koncipovaná na princípoch objektívnej zodpovednosti a nevyžaduje sa pritom ani vyvolanie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené § 11 OZ. Z hľadiska občianskoprávnej zodpovednosti je preto bez právneho významu, že v správnom konaní vedenom Úradom pod číslom 00144/2018 bolo konanie proti žalovanej zastavené. Rovnako je bez právneho významu, aké bezpečnostné opatrenia po vzniku bezpečnostného incidentu v súvislosti s porušením ochrany osobných údajov prijala žalovaná, prípadne jej sprostredkovateľ. Žalovaná tvrdí, že v súvislosti s rozhodnutím Úradu zo dňa 23.8.2018 číslo 00144/2018 o zastavení správneho konania voči nej, je súd týmto rozhodnutím v zmysle § 193 CSP viazaný. Žalobca však poukazuje na skutočnosť, že súd je podľa § 193 CSP viazaný iba rozhodnutím príslušného orgánu, že bol spáchaný iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ho spáchal. Rozhodnutie Úradu z 23.8.2018 číslo 00144/2018 však takýmto rozhodnutím nie je. Všeobecné osobnostné práva tvoria neoddeliteľnú súčasť integrity osobnosti v jej celkovej fyzickej a psychicko-morálnej jednote a celistvosti. Tieto práva sú chránené Ústavou, medzinárodnými konvenciami, Občianskym zákonníkom, prípadne inými zákonmi. Intenzívny verejný záujem na zabezpečení účinnej ochrany všeobecných osobnostných práv sa prejavuje tiež v tom, že v niektorých mimoriadne závažných prípadoch sa neoprávnený zásah do všeobecného osobnostného práva považuje zároveň za zásah do verejného poriadku. Priamy pôvodca takého neoprávneného zásahu je preto (bez ohľadu na to, či sa dotknutá fyzická osoba zároveň dovolá občianskoprávnej ochrany) postihovaný verejnoprávnymi sankciami správneho (administratívneho) alebo trestného práva. V zvlášť závažných prípadoch zásahov do osobnostných práv sa preto prostriedky súkromného a verejného práva (tvoriace funkčne jeden celok) navzájom dopĺňajú (tzv. komplementarita právnej úpravy ochrany osobnosti). Je preto nevyhnutné dôsledne rozlišovať medzi občianskoprávnou zodpovednosťou, administratívnou zodpovednosťou a zodpovednosťou trestnoprávnou a to jednak z hľadiska podmienok potrebných pre jej naplnenie a jednak z hľadiska zodpovedných subjektov, voči ktorým konkrétny druh zodpovednosti smeruje. Žalobcovi sa však skôr javí, že žalovaná si dobre uvedomuje svoju zodpovednosť za vzniknutý bezpečnostný incident súvisiaci s porušením ochrany osobných údajov veľkého množstva svojich klientov a pragmaticky (rozumej účelovo) zvolila vývojovú obrannú argumentačnú stratégiu: - od ničoho („...žalovaná v tejto veci v plnom rozsahu odmieta svoju občianskoprávnu zodpovednosť“) k niečomu („Ak by súd napriek vyššie uvedenému dospel k záveru, že zo strany žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov, žalovaná v plnom rozsahu odmieta ich nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka uplatnený žalobou“) a následne - od väčšieho k menšiemu („Pokiaľ by aj súd došiel k záveru, že žalobca má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, považuje žalovaná sumu 5 000 eur za celkom zjavne neadekvátnu“). Ak

žalovaná začína svoju argumentačnú stratégiu konštatovaním o odmietnutí svojej občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do súkromia žalobcu, potom jej ospravedlnenie iným dotknutým osobám prostredníctvom listu právneho zástupcu zo dňa 16.3.2017 by postrádalo akúkoľvek logiku (nie je dôvod sa ospravedlňovať, ak necítim zodpovednosť). Nelogickým sa však v tomto prípade zdá práve odmietanie zodpovednosti zo strany žalovanej, pretože skutkové okolnosti prípadu ponúkajú aplikovať príslušné právne normy o existencii a danosti zodpovednosti žalovanej. Žalovaná vo vyjadrení konštatuje, že žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval, v čom by mala nemajetková ujma spočívať a akým spôsobom, z čoho by v súvislosti s predmetným osobnými údajmi mala na strane žalobcu vzniknúť. Žalobca v tejto súvislosti zdôrazňuje, že touto žalobou si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do svojho súkromného života v súvislosti s porušením práva na ochranu osobných údajov. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.2.2010 sp. zn. 3Cdo 137/2008 vyplýva, že: „Ak ide o zásah do súkromia a súkromného života, nie je procesnou povinnosťou žalobcu preukazovať, že neoprávnený zásah žalovaného pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti“. Najvyšší súd sa v danom rozhodnutí detailne zaoberal inštitútom práva na ochranu osobnosti, v rámci ktorého sú nedielne chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúcu občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Medzi tieto zaraďuje i) nemateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka (meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita a pod.) a ii) prejavy osobnej povahy (podobizne, zvukové záznamy). Najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia zdôraznil, že zásah do súkromia je potrebné dôsledne odlišovať od

prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Z obsahu uvedeného rozhodnutia vyplýva, že odpustenie procesnej povinnosti žalobcu preukazovať neoprávnený zásah žalovaného sa týka výlučne súdnych sporov o ochrane súkromia. Záver tohto rozhodnutia preto nemožno priamo a generálne aplikovať na spory o ochranu cti, dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti. Ústavný súd SR v Náleze I. ÚS 689/2014 neakceptoval výklad všeobecných súdov, že sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno tým, že v konaní nepreukázala, žeby predmetnou reportážou došlo u nej k takej kvalifikovanej ujme, za ktorú by jej prináležala nemajetková ujma v peniazoch. Tým podľa Ústavného súdu na sťažovateľku uvalili excesívne dôkazné bremeno, čo je neprípustné. Ústavný súd poukázal aj na princíp rovnosti zbraní či príležitostí, ako jeden z aspektov práva na spravodlivý proces. V práve na spravodlivý súdny proces musí byť obsiahnutá tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strane účastníkov konania kladené a ktoré nesmú byť neprimerané. Ústavný súd v následných bodoch nálezu konštatoval, že nemajetková ujma vznikla sťažovateľke už samotným zásahom do jej osobnostných práv, „nie je potrebné demonštrovať, či tento zásah so sebou niesol aj ujmu, ktorá sa prejavila navonok vo vzťahu k tretím osobám, jej príležitostiam, očakávaniam, resp. narušila sa jej dôstojnosť v očiach iných (porov. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 137/2008 či rozhodnutie ESĽP vo veci Danev v. Bulharsko z 2.9.2010)“. Žalobca necíti potrebu vyjadrovať sa k zjavne tendenčnej, nenáležitej a pozornosť odvádzajúcej argumentácii žalovanej o porovnávaní výšky nemajetkovej ujmy v súdenej veci s nemajetkovou ujmou (bolestným) pri náhradách škody na zdraví v Českej republike. Nevie, prečo neporovnáva sťaženie spoločenského uplatnenia (ale bolestné), čo by bolo skôr akceptovateľné a prečo nie v podmienkach nášho právneho poriadku, ale právneho poriadku ČR. Výšky náhrad by boli rozhodne iné.

18. Žalovaná v duplike zo dňa 6.4.2020 uviedla, že zotrváva na svojom vyjadrení k námietke miestnej príslušnosti, k oslobodeniu žalobcu od súdneho poplatku a k návrhu

žalovanej na spojenie veci. K veci samej uviedla, že súd nemôže ponechať bez povšimnutia rozhodnutie k tomu zo zákona povolaného štátneho orgánu, ktorým tento konštatuje, že porušenia povinnosti, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej, sa žalovaná vôbec nedopustila. Podľa § 194 CSP otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193 CSP, môže súd sám posúdiť, nemôže však o nej rozhodnúť. Podľa ods. 2 § 194, ak bolo o otázke podľa ods. 1 toho istého ustanovenia rozhodnuté, súd na takéto rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia. K údajnému nerozlišovaniu medzi administratívnou a občianskoprávnou zodpovednosťou subjektov v procese spracúvania osobných údajov fyzických osôb zo strany žalovanej uvádza, že je to práve žalobca, ktorý v konaní o jeho žalobe od administratívnoprávnej zodpovednosti sprostredkovateľa žalovanej (spoločnosti ELSIG) odvodzuje občianskoprávnu zodpovednosť žalovanej, čím predovšetkým sám nerozlišuje medzi občianskoprávnou zodpovednosťou a administratívnou zodpovednosťou. Žalobca v prvom rade celkom zjavne nerozlišuje medzi porušením právnej povinnosti a následkom porušenia právnej povinnosti, ktorým je zodpovednosť subjektu, ktorý svoju povinnosť porušil, pričom takáto zodpovednosť môže byť občianskoprávna, administratívnoprávna, či trestnoprávna. Základným predpokladom akejkoľvek zodpovednosti subjektu je totiž porušenie právnej povinnosti, ktorej je takýto subjekt nositeľom. Bez porušenia právnej povinnosti zo strany povinného subjektu nemôže nastať vo vzťahu k nemu vyvodenie právnej zodpovedností (občianskoprávnej, administratívnoprávnej, či trestnoprávnej) a to bez ohľadu na to, či je táto zodpovednosť objektívna (zodpovednosť za výsledok bez ohľadu na zavinenie) alebo subjektívna (zodpovednosť za zavinené porušenie povinnosti), nakoľko právna zodpovednosť je zásadne následkom (sankciou) za porušenie povinnosti. Úrad právoplatne skonštatoval, že žalovaná v súvislosti so spracúvaním osobných údajov dotknutých osôb v súvislosti s predmetným bezpečnostným incidentom (vrátane žalobcu) neporušila žiadne zo svojich povinností podľa zákona o ochrane osobných údajov, od ktorých porušenia žalobca odvodzuje zodpovednosť žalovanej za zásah do jeho osobnostných práv a svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Tam kde niet porušenia práva zo strany nositeľa povinnosti, sú akékoľvek ďalšie úvahy o jeho zodpovednosti bezpredmetné. Z uvedeného dôvodu nemá zmysel reagovať ani na ďalšie úvahy žalobcu o rozdieloch medzi jednotlivými druhmi zodpovednosti, ako ich prezentuje v tejto časti svojho podania. Záver žalobcu, že ak úrad v administratívnom konaní konštatoval porušenie

§ 17 ods. 1 a § 19 zákona o ochrane osobných údajov zo strany sprostredkovateľa, založil tým občianskoprávnu zodpovednosť žalovanej, pretože táto je koncipovaná na objektívnom princípe, musí žalovaná v plnom rozsahu odmietnuť a to predovšetkým z dôvodu, že takýto
záver nemá oporu v platnom práve. Žalovaná v tejto súvislosti opakovane poukazuje na príslušné rozhodnutia Úradu v konaní o ochrane osobných údajov vedenom voči nej, ktorý opakovane konštatoval, že v priebehu konania nezistil v príčinnej súvislosti medzi vznikom bezpečnostného incidentu, ku ktorému došlo na strane sprostredkovateľa žalovanej (spoločnosti ELSIG) pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje žalobcu a plnením zákonných povinností žalovanej porušenie zákona. Inými slovami žalovaná žiadne zo svojich povinností, ktoré jej vyplývajú zo zákona o ochrane osobných údajov, neporušila. Žalovaná napriek tomu, že nenesie v tomto prípade administratívnoprávnu a ani občianskoprávnu zodpovednosť za žalobcom tvrdený neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv spôsobený bezpečnostným incidentom, ktorý vznikol u sprostredkovateľa (spoločnosť ELSIG), k tomuto incidentu došlo v jej značkovej predajni (aj keď prevádzkovanej iným subjektom), v súvislosti s ňou poskytovanými službami a týkal sa jej zákazníkov (či už bývalých alebo existujúcich)

a preto aj keď za uvedený incident právne nezodpovedá, považovala za vhodné, žiadúce a slušné sa im za vzniknutú situáciu ospravedlniť a ubezpečiť ich, že sa už v budúcnosti nebude opakovať. Ako je aj z listu právneho zástupcu žalovanej zrejmé, uvedené
ospravedlnenie v žiadnom prípade nie je možné považovať za priznanie existencie právnej zodpovednosti žalovanej za predmetný bezpečnostný incident. Argumentácia žalobcu, ktorý s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.2.2010, spis. zn. 3Cdo 137/2008, uvádza, že v prípade ak ide o zásah do súkromia a súkromného života, nie je procesnou povinnosťou žalobcu preukazovať, že neoprávnený zásah žalovaného pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti, predstavuje nepochopenie argumentácie žalobcu uvedenej vo vyjadrení žalovanej k žalobe žalobcu zo dňa 13.6.2019. Žalovaná totiž nikdy netvrdila ani netvrdí, že v prípade neoprávneného zásahu do práva na súkromie (ochrana osobných údajov tvorí zložku práva na súkromie), je difamačný následok jediným právne akceptovateľným prejavom závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej chránených právach. V prípade zásahu do práva na súkromie totiž difamačné dôsledky môžu, ale v okolnostiach prípadu ani len nemusia nastať. Žalovaná len tvrdila a naďalej tvrdí, že aj v prípade, ak nenastanú v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na súkromie difamačné následky, je podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, aby ujma, ktorá vznikla, bola s ohľadom na všetky okolnosti prípadu porovnateľná svojou závažnosťou (intenzita a objektívnosť vnímania) prípadom, kedy došlo v značnej miere k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala na novšie rozhodnutie a to konkrétne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.6.2011, sp. zn. 4Cdo 232/2010. Náhrada nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka má zásadne subsidiárny charakter, prichádza do úvahy len v prípadoch, kedy iné primerané zadosťučinenie nie je postačujúce, najmä preto, že neoprávneným zásahom do osobnostných práv fyzickej osoby došlo k závažnej ujme. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je však vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach prípadu - existencia závažnej ujmy. Žalobca ďalej okrem iného uvádza, že z obsahu ním uvádzaného rozhodnutia vyplýva (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.2.2010, spis. zn. 3Cdo 137/2008), že žalobcovi sa odpúšťa v prípade súdnych sporov o ochrane súkromia procesná povinnosť preukazovať neoprávnený zásah do práva na súkromie. Po oboznámení sa s obsahom predmetného rozhodnutia žalovaná uvádza, že uvedené rozhodnutie neobsahuje
záver, že v prípade súdnych sporov o ochrane súkromia nemá žalobca povinnosť preukazovať neoprávnený zásah do práva na súkromie, vznik nemajetkovej ujmy a jej závažnosť a ani nič také, z čoho by bolo možné takýto záver odvodiť. Predmetné rozhodnutie, na ktoré poukazuje
žalobca, len konštatuje (pozri str. 13 rozhodnutia), že so zreteľom na to, do akej chránenej sféry (do ktorých čiastkových osobnostných práv práv) bolo zasiahnuté, nebolo procesnou povinnosťou navrhovateľky (v tomto konkrétnom prípade) preukazovať, že neoprávnený zásah odporkyne pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. K uvedenému žalovaná len uvádza, že takýto záver je logický, pretože, ako už uviedla vyššie, nie každý zásah do práva na súkromie musí mať nevyhnutne difamačné dôsledky. V prípadoch, kedy zásah do práva na súkromie nemá objektívne difamačné dôsledky (zníženie vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti), by bola procesná požiadavka na ich preukázanie zo strany žalobcu, ako podmienka pre priznanie náhrady nemajetkovej

ujmy, nepochybne zásahom do jeho práva na spravodlivý súdny proces, ktorého súčasťou je aj rovnosť zbraní tak, ako uvádza aj rozhodnutie ústavného súdu, na ktoré poukazuje žalobca vo svojom vyjadrení. Vyššie uvedené však znamená len toľko, že žalobca v súvislosti so

zreteľom na to, do akej chránenej sféry (do ktorých čiastkových osobnostných práv práv) bolo zasiahnuté (či objektívne nastáva difamačný následok zásahu), v prípadoch, kedy difamačný následok nenastal, nemusí tento preukazovať, čo napokon ani objektívne nie je možné. Bez ohľadu na vyššie uvedené však zákonnou podmienkou pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch je vždy existencia závažnej ujmy. Ako už bolo uvedené vyššie, táto závažná ujma nemusí nevyhnutne spočívať v znížení vážnosti a dôstojnosti žalobcu v spoločnosti. Bez ohľadu na túto skutočnosť je však žalobca vždy povinný existenciu závažnej ujmy, bez ohľadu na to, v čom táto závažná ujma spočíva, v konaní riadne preukázať. Na uvedenom sa jednoznačne zhoduje jednak dostupná judikatúra, ako aj odborné komentáre autorov zaoberajúcich sa uvedenou problematikou. Žalobca vo zvyšnej časti svojho vyjadrenia v zásade opakuje svoju argumentáciu uvedenú v žalobe, ku ktorej sa už žalovaná vyjadrila svojim podaním zo dňa 13.6.2019, na ktorých vyjadreniach žalovaná v plnom rozsahu zotrváva.

19. Žalobca v písomnom vyjadrení k vznesenej námietke premlčania žalovanou uviedol, že námietka je nedôvodná, pretože nálezca písomnosti, na ktorej sa nachádzali neoprávnene sprístupnené osobné údaje žalobcu (C. E. F.) našiel písomnosť v archívnej krabici v neuzamknutom sklade na papierový odpad dňa 9.2.2017. Táto skutočnosť vyplýva zo záznamu zo dňa 10.2.2017, ktorý bol vyhotovený v Advokátskej kancelárii JUDr. Ambróza Motyku a žalobca to jednoznačne tvrdí aj vo svojej žalobe. Dátum 25.1.2017 bol prevzatý len zo záznamu o podaní vysvetlenia svedkom G. B. (vedúcim predajne Orange v Stropkove) na OO PZ Stropkov dňa 20.2.2017, z ktorého výpovede vyplýva: „dnešného dňa, t. j. 20.2.2017 v čase o 11.00 hod. zistil, že zo skladu, ktorý sa nachádza hneď za predajňou bol ukradnutý jeden igelitový mech o objeme 60 litrov, ktorý bol plný tlačív s osobnými údajmi ich klientov a tento bol určený na skartovanie. Tieto tlačivá si v sklade naposledy všimol ešte dňa 25.1.2017, kedy boli tlačivá s mechom uložené na podlahe“. Či je táto informácia pravdivá, nevedno, avšak dátum 25.1.2017 nemá vo vzťahu k premlčaniu jeho nároku absolútne žiaden právny význam, pričom žalovaná tento dátum len účelovo a manipulatívne súdu podsúva ako začiatok plynutia premlčacej doby - Začiatok všeobecnej trojročnej premlčacej doby však v zmysle ust. § 101 OZ plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (a to je rozhodne deň 9.2.2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcom), nie odo dňa, kedy si tlačivá v sklade naposledy „všimol“ vedúci predajne Orange v Stropkove. V rozhodnutí Úradu na ochranu osobných údajov zo dňa 22.12.2017 č. 01515/2017-Os-9 sa uvádza, že spoločnosti ELSIG s.r.o. ukladá pokutu vo výške 5 000 eur za porušenie povinnosti podľa § 19 ods.1 Zák. č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov, ktorého sa sprostredkovateľ dopustil v priebehu mesiacov január a február 2017 porušením bezpečnosti spracúvania osobných údajov a to uložením predmetných dokumentov nachádzajúcich sa v archívnej krabici do neuzamknutého skladu na papierový odpad, čím osobné údaje dotknutých osôb vystavil možnosti neoprávneného sprístupnenia neobmedzenému okruhu subjektov a z ktorého bola uvedená archívna krabica začiatkom mesiaca február 2017 odnesená C. E. F.. Tým je vymedzený skutok bezpečnostného incidentu, ktorý je skutkom trvácim, pričom nie je možné bezpečne určiť začiatok incidentu (podľa G. B. 25.1.2017), ale bezpečne je možné určiť koniec incidentu (9.2.2017 - nájdenie dokumentov). Z uvedeného dôvodu je preto celkom zrejmé, že premlčacia doba začala plynúť dňa 9.2.2017 a uplynula dňa 10.2.2020.

20. Súd v spore rozhodol rozsudkom č. k. 6C/11/2020-186 zo dňa 8.11.2022 tak, že vo výroku I. rozsudku zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy nemajetkovej ujmy vo výške 3 300 eur, vo výroku II. vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku III. žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

21. Proti uvedenému rozsudku žalovaná podala odvolanie. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 17Co/31/2023-300 zo dňa 18.5.2023 zrušil rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách

konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie so záverom, že bude úlohou prvoinštančného súdu zaoberať sa uplatneným nárokom žalobcu v súlade s vyššie uvedenými dôvodmi opätovne. Prvoinštančný súd v prvom rade preskúma opätovne podmienky konania, následne preskúma, a v prípade potreby vykoná aj dokazovanie na určenie počiatku plynutia trojročnej premlčacej doby, a až následne bude sa zaoberať vecou samou s tým, že prihliadne na predchádzajúce ospravedlnenie žalovanej žalobcovi, a až následne posúdi, či toto ospravedlnenie nie je postačujúce. V prípade, pokiaľ zistí, že ospravedlnenie žalovanej na odstránenie utrpenia žalobcu je nedostatočné, prizná žalobcovi nemajetkovú ujmu, ktorú náležitým spôsobom skutkovo aj právne zdôvodní.

22. Žalobca sa žalobou domáhal, aby súd uložil povinnosť žalovanej zaplatiť mu sumu 5 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy vo forme finančného zadosťučinenia za neoprávnený zásah do svojho súkromného života v súvislosti s porušením práva na ochranu osobných údajov. Písomným podaním zo dňa 25.7.2023 žalobca zobral žalobu čiastočne späť, nakoľko je zrejmé, že v skutkovo a právne identických právnych veciach osôb dotknutých tým istým bezpečnostným incidentom už rôzne senáty odvolacieho súdu judikovali primeranosť náhrady nemajetkovej ujmy tak, že väčšina odvolacích senátov ustálila ako primeranú sumu náhrady nemajetkovej ujmy 110 eur. Tri senáty odvolacieho súdu ustálili ako primeranú sumu náhrady nemajetkovej ujmy 500 eur. Poukazujúc na uvedené, bez ohľadu na názor žalobcu a s prihliadnutím na predchádzajúcu rozhodovaciu prax senátu 17Co v skutkovo a právne identických právnych veciach v otázke primeranosti náhrady sa žalobca rozhodol, že poukazujúc na ustanovenie § 145 ods. 2 CSP berie svoju žalobu čiastočne späť v časti prevyšujúcej sumu 110 eur a žiada, aby súd v tejto časti v rozhodnutí vo veci samej konanie zastavil.

23. Podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

24. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

25. Žalobca vzal späť žalobu sčasti prevyšujúcej sumu 110 eur podaním zo dňa 25.07.2023. Žalovaná na pojednávaní súhlasila so späťvzatím žaloby v tejto časti. Preto súd konanie v tejto časti vo výroku I. rozsudku zastavil.

26. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to Žiadosťou o vydanie novej SIM karty a potvrdením o jej prevzatí zo dňa 29.2.2012, Žiadosťou o vydanie novej SIM karty a potvrdením o jej prevzatí zo dňa 27.9.2012, záznamom o podaní oznámenia na OO PZ F. G. B. z 20.2.2017, záznamom o podaní vysvetlenia na OO PZ Stropkov Maroš Senaj z 29.3.2017, odovzdaním veci z OO PZ Stropkov na ÚOOÚ SR z 30.3.2017, listom JUDr. Ambróza Motyku spoločnosti Orange Slovensko, a.s. z 28.2.2017, listom Advokátskej kancelárie Branislava Máčaja, s.r.o. zo 16.3.2017, fotodokumentáciou bezpečnostného incidentu, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 16.8.2017 číslo: 00777/2017-0s-17, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 8.9.2017 číslo: 00780/2017-0s-11, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 22.12.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-9, rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 9.3.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-7, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 23.8.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-21, rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 22.11.2018 č. k. 00465/2018-Op-4, vyjadrením žalovanej k otázkam žalobcov zo dňa 14.1.2020 (z konania OS Svidník sp. zn. 6C/39/2018), záznamom zo dňa 10.2.2017, ktorý bol vyhotovený v Advokátskej kancelárii JUDr. Ambróza Motyku, rozsudkom Mestského súdu v Prahe zo dňa 29.8.2019 č. k. 22Co/147/2019-155, uznesením Ústavného súdu ČR zo dňa 9.1.2020 sp. zn. II. ÚS 4015/19, nálezom Ústavného súdu ČR zo dňa 22.3.2011 sp. zn. Pl. ÚS 24/10 (dôkazy predložené žalobcom v elektronickej podobe a evidované na tunajšom súde v registri OpP pod číslom 1OpP/3/2019).

27. Dňa 9.2.2017 C. E. F. našiel v Stropkove za budovou na Hlavnej ul. č. 60, v ktorej sídli značková predajňa Orange Slovensko, a. s. v neuzamknutom priestore určenom na skladovanie papierového odpadu medzi papierovým odpadom, čo je zrejmé aj
z fotodokumentácie, archívnu krabicu, v ktorej sa nachádzalo množstvo (483) originálnych písomností s osobnými údajmi účastníkov (zákazníkov) spoločnosti Orange Slovensko, a. s., vrátane originálov písomností s osobnými údajmi zákazníkov. V nájdenej archívnej krabici sa nachádzali písomnosti s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“, „Výmena SIM karty“ a „Žiadosť o znovupripojenie SIM karty. Išlo o originálne dokumenty s vlastnoručným podpisom zákazníkov aj pečiatkou a podpisom obchodného zástupcu spoločnosti Orange Slovensko, a. s., na ktorých sa nachádzali dôležité identifikátory dotknutých osôb ako je meno, priezvisko (akademický titul), adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis. Na viacerých písomnostiach bola priesvitnou lepiacou páskou prelepená plastová SIM karta. Predmetná archívna krabica s nájdenými písomnosťami bola ako dôkazný materiál odovzdaná E. F. (nálezca a zároveň jedna z dotknutých osôb) advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi, ktorý bol splnomocnený právnym zastupovaním vo veci neoprávneného zásahu do súkromného života dotknutých osôb v súvislosti so spracovávaním osobných údajov spoločnosťou Orange Slovensko, a. s.. Právny zástupca listom zo dňa 28.2.2017 vyzval v mene viacerých dotknutých osôb (mimo žalobcu) spoločnosť Orange Slovensko, a. s. v súvislosti s tvrdeným protiprávnym zásahom do práv dotknutých osôb na mimosúdne rokovanie, pri ktorom požadoval písomné ospravedlnenie, finančnú satisfakciu a náhradu nákladov právneho zastupovania. Na základe predmetného listu sa spoločnosť Orange Slovensko, a. s. prostredníctvom právneho zástupcu Mgr. Branislava Máčaja, advokáta, listom zo dňa 16.3.2017 ospravedlnila dotknutým osobám za vzniknutú situáciu a ubezpečila ich, že urobí všetko preto, aby sa v budúcnosti takáto situácia neopakovala. Zároveň odmietla zaplatenie finančnej satisfakcie s odôvodnením, že „prípadný“ zásah do osobnostných práv dotknutých osôb nedosiahol takú intenzitu a následky s ohľadom na ich

súkromný život, aby boli odôvodnené úvahy nad poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Policajt Obvodného oddelenia PZ v Stropkove prijal dňa 20.2.2017 oznámenie G. B., ktorý bol v tom čase vedúcim značkovej predajne spoločnosti Orange Slovensko, a. s. sídliacej na Ul. Hlavnej č. 60, v Stropkove, v objekte bývalého hotela Tokajík a zároveň zamestnancom obchodného zástupcu žalovanej, spoločnosti ELSIG s.r.o. vo veci krádeže písomností určených na skartovanie zo skladu za predajňou Orange Slovensko, a. s. na Ul. Hlavnej v Stropkove. G. B. na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Stropkove
v konaní ČPS: ORPZ - SK- OPP5 - XX /XXXX- K. J. podanom oznámení uviedol, že „dňa 20.2.2017 zistil, že zo skladu, ktorý sa nachádza hneď za predajňou, bol ukradnutý jeden igelitový mech o objeme 60 l, ktorý bol plný tlačív s osobnými údajmi ich klientov a tento bol určený na skartovanie“. Z fotodokumentácie je zrejmé, že sklad na papierový odpad, v ktorom boli originálne písomnosti s osobnými údajmi klientov spoločnosti Orange Slovensko, a. s. nájdené, bol síce uzamykateľný, ale v čase nájdenia písomností E. F. nebol uzamknutý, pretože tento sklad využívalo viacero podnikateľských subjektov sídliacich v predmetnom polyfunkčnom objekte (bývalý hotel Tokajík v Stropkove). Túto skutočnosť mal súd preukázanú aj z oznámenia G. B. v priestupkovom spise OO PZ Stropkov, ktorý potvrdil, že sklad využívajú aj iní predajcovia z daného objektu a dosť často sa stáva, že sklad zostane po určitý čas neuzamknutý.

28. Z Rozhodnutia ÚOOÚ SR zo dňa 16.8.2017 Číslo: XXXXX/XXXX-XX-17 vyplýva, že spoločnosť ELSIG s.r.o. ako sprostredkovateľ „porušil ustanovenie § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 zákona tým, že pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko a. s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné
číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste nepostupoval s náležitou starostlivosťou, pričom tieto boli uložené v archívnej krabici s označením ARCHIVE BOX, TYP 1/75, na bočnej strane ktorej je rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a. s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ (ďalej len „archívna krabica") a umiestnené v sklade na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa Orange Slovensko, a. s. na Ul. Hlavná 60 v Stropkove“. Úrad neuložil citovaným rozhodnutím spoločnosti ELSIG s.r.o. opatrenie na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku, keď konštatoval, že sprostredkovateľ

v priebehu konania preukázal plnenie povinnosti vyplývajúce mu z ustanovení zákona a následne po bezpečnostnom incidente nanovo prijal bezpečnostné opatrenia a tým uloženie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku už nebolo v danom prípade dôvodné a účelné. Následne Úrad rozhodnutím zo dňa 22.12.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-9 uložil sprostredkovateľovi - obchodnému zástupcovi žalovanej, spoločnosti ELSIG s.r.o. za porušenie povinnosti v súvislosti s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov a v súvislosti s likvidáciou dokumentov pokutu vo výške 5 000 eur. Toto rozhodnutie bolo na základe rozkladu spoločnosti ELSIG, s.r.o. potvrdené rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 9.3.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-7. Administratívne konanie (konanie o ochrane osobných údajov) na základe podnetu spoločnosti Orange Slovensko, a. s. proti advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi bolo rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 8.9.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-11 zastavené. Rovnako bolo zastavené aj administratívne konanie voči žalovanej a to rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 23.8.2018 pod číslom: XXXXX/XXXX-XX-21, v ktorom bol navrhovateľom E. F..

29. Súd z fotokópie písomnosti predloženej žalobcom nachádzajúcej sa v spise na č. 15 zistil, že v nájdenej archívnej krabici ARCHIVE BOX, TYP 1/75, na bočnej strane ktorej bolo rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ sa nachádzali aj písomnosti žalobcu s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“ zo dňa 30.12.2011 a „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“ zo dňa 6.10.2012“. Na týchto originálnych dokumentoch s vlastnoručným podpisom žalobcu a pečiatkou a podpisom obchodného zástupcu spoločnosti Orange Slovensko, a. s. sa nachádzali dôležité identifikátory žalobcu ako je meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis. Predmetná archívna krabica s nájdenými písomnosťami bola E. F. ako dôkazný materiál odovzdaná advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi, u ktorého sa aj v súčasnosti nachádza. V archívnej krabici sa podľa odôvodnenia rozhodnutia predsedníčky ÚOOÚ SR z 9.3.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-7 nachádzalo celkovo 483 listín (strana 4 rozhodnutia).

30. Z vyjadrenia žalovanej k otázkam žalobcom zo dňa 14.1.2020 (z konania OS Svidník sp. zn. 6C/39/2018) súd zistil, že lehota uloženia písomných dokumentov, na ktorých sa nachádzali osobné údaje žalobcov, je podľa Registratúrneho plánu žalovanej 10 rokov odo dňa zániku platnosti zmluvy o pripojení. Predmetné písomné dokumenty sa nearchivujú na predajnom mieste, kde boli vytvorené. Predmetné dokumenty sa prikladajú k zmluve o pripojení, resp. zmluve o poskytovaní verejných služieb. Po vyhotovení týchto dokumentov na predajnom mieste sa tieto dokumenty v najbližšom termíne zvozu dokumentácie (raz za 14 kalendárnych dní) od vzniku dokumentu zasielajú na účely archivácie do centrálneho archívu
žalovanej v Lučenci, kde sa priložia k zmluve o pripojení, resp. k zmluve o poskytovaní verejných služieb, ku ktorej boli vyhotovené, to jest archivujú sa spolu s touto zmluvou. Každý zákaznícky dokument, ktorý je vytvorený na predajnom mieste, je zaevidovaný v aplikácii Archivnet, kde je uvedený aj jeho status, to jest je možné určiť v každom okamihu, či sa dokument na predajni stále nachádza alebo bol vyexpedovaný do centrálneho archívu žalovanej v Lučenci.

31. Predtým, než začal súd vo veci konať, skúmal svoju miestnu príslušnosť a to z dôvodu, že žalovaná vo vyjadrení k žalobe zo dňa 7.8.2019, teda pri svojom prvom procesnom úkone, uplatnila námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu vo Svidníku. Žalobca založil miestnu príslušnosť Okresného súdu Svidník ako osobitnú miestnu príslušnosť podľa § 19 písm. d) CSP tvrdiac, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou vznikol na základe Zmluvy o pripojení ako základného aktu, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou a oprávnenie žalovanej spracúvať osobné údaje žalobcov má svoj základ práve v Zmluve o pripojení, ktorú žalobca v postavení spotrebiteľa so žalovanou uzatvoril. V spore teda podľa žalobcu ide o spotrebiteľský spor, pretože tento spor súvisí so spotrebiteľskou zmluvou (zmluvou o pripojení). Žalovaná v námietke miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník tvrdí, že v konkrétnej veci ide o žalobu na ochranu osobnosti, preto miestne príslušným súdom na konanie v prvej inštancii je Okresný súd Bratislava II.

32. Podľa § 13 CSP, na konanie v prvej inštancii je miestne príslušný všeobecný súd žalovaného, ak nie je ustanovené inak.

33. Podľa § 19 písm. d) CSP, popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania.

34. Podľa § 36 ods. 1 CSP, konanie sa uskutočňuje na súde, ktorý je na prejednanie príslušný.

35. Podľa § 41 CSP, súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí; výlučnú miestnu príslušnosť skúma aj bez námietky na začiatku konania.

36. Podľa § 42 CSP, ak je námietka miestnej neprísluš nosti nedôvodná alebo ak nie je uplatnená včas, súd na ňu neprihliadne a spor prejedná a rozhodne. Neprihliadnutie na námietku súd odôvodní v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37. Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

38. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

39. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

40. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

41. Súd pri skúmaní svojej príslušnosti vychádzal z podstaty sporu, ktorý je síce sporom o ochranu osobnosti z dôvodu zásahu do súkromia žalobcu, avšak zásah do súkromia bezprostredne súvisí s porušením ochrany osobných údajov pri ich spracúvaní žalovanou v rámci plnenia Zmluvy o pripojení.

42. Právny základ pre spracúvanie osobných údajov je vo všeobecnosti stanovený v § 9 ZOOÚ.

43. Podľa § 9 ods. 1 ZOOÚ, prevádzkovateľ môže spracúvať osobné údaje len na základe priamo vykonateľného právne záväzného aktu Európskej únie, medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, ustanovení tohto zákona alebo osobitného zákona, alebo na základe súhlasu dotknutej osoby.

44. Právnym základom pre spracúvanie osobných údajov žalobcov žalovanou ako telekomunikačným operátorom je zákon č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZEK“), teda osobitný zákon, na ktorý odkazuje § 9 ods. 1 ZOOÚ.

45. Podľa § 56 ods. 3 ZEK, podnik, ktorý poskytuje verejné služby, môže na účely uzavretia a plnenia zmluvy o poskytovaní verejných služieb, jej zmeny, ukončenia alebo prenesenia čísla, fakturácie, prijímania a evidencie platieb, pohľadávok a postupovania pohľadávok a vypracovania zoznamu účastníkov získavať a spracúvať údaje účastníkov, ktorými sú telefónne číslo, výška neuhradených záväzkov a
a) meno, priezvisko, titul, adresa trvalého pobytu, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu alebo iného dokladu totožnosti fyzickej osoby, štátnu príslušnosť,
b) obchodné meno, miesto podnikania a identifikačné číslo fyzickej osoby – podnikateľa alebo
c) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo právnickej osoby.

46. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná na účely uzavretia Zmluvy o pripojení, ale aj ďalších činností súvisiacich s plnením tejto zmluvy, mala zákonné oprávnenie spracúvať osobné údaje žalobcu. Ak teda k zásahu do súkromia žalobcu malo dôjsť pri legitímnom spracúvaní osobných údajov žalobcu a žalovaná takéto svoje oprávnenie (právny základ) môže pre účely uzavretia a plnenia Zmluvy o pripojení odvodiť priamo zo zákona (§ 56 ods. 3 písm. a) ZEK) a na spracúvanie osobných údajov nepotrebuje ani súhlas žalobcu, potom zásah do súkromia žalobcu pri porušení ochrany jeho osobných údajov bez akýchkoľvek pochybností súvisí so Zmluvou o pripojení, o ktorej spotrebiteľskom charaktere nemôže byť žiaden spor.

47. Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí vytýkal prvoinštančnému súdu, že jeho názor o jednoznačnom priamom následku uplatneného nároku, ktorý vyplýva zo Zmluvy o pripojení a teda, že ide o spotrebiteľský spor, nie je preukázaný.
48. Žalobca uviedol, že má vedomosť o tom, že žalovaná namietala nedostatok miestnej príslušnosti bývalého Okresného súdu vo Svidníku vo všetkých prípadoch (166 žalobcov), ktoré majú identicky skutkový a právny základ, pretože vychádzajú z rovnakého bezpečnostného incidentu zo dňa 9.2.2017. Vo veciach uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy už bolo prvoinštančným súdom rozhodnuté o všetkých žalobách a prvoinštančný súd sa v žiadnej zo súdených vecí s touto námietkou nedostatku miestnej príslušnosti nestotožnil. Ku dňu 25.7.2023 však bolo v skutkovo a právne identických veciach rozhodnuté už aj odvolacím súdom a to tak, že vo veciach 93 žalobcov bol potvrdený základ ich nároku a vo všetkých týchto veciach konštatoval odvolací súd nedôvodnosť námietky nedostatku miestnej príslušnosti, pričom v týchto skutkovo a právne identických veciach už rozhodovali takmer všetky občianskoprávne senáty odvolacieho súdu (Krajského súdu v Prešove). Dokonca aj senát 17Co sa už v minulosti zaoberal rovnakou námietkou žalovanej o nedostatku miestnej príslušnosti žalovanej a vo veciach 17Co/52/2022, 17Co/34/2022, 17Co/53/2022, 17Co/41/2022, 17Co/20/2023, 17Co/19/2023 a 17Co/21/2023 tejto námietke neprisúdil relevanciu a vo veci meritórne rozhodol. V skutkovo a právne identických veciach opakovane rozhodoval aj odvolací senát 9Co (rovnaké zloženie senátu, avšak iný predseda) a vo veciach 9Co/45/2022 a 9Co/44/2022 bolo o prvoinštančných rozsudkoch meritórne rozhodnuté a vo veci 9Co/1/2023 bol prvoinštančný rozsudok bývalého OS Svidník č. k. 4C/23/2019-158 uznesením zo dňa 27.4.2023 č. k. 9Co/1/2023-243 zrušený vo výroku I. a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania III. a v rozsahu zrušenia bol tento rozsudok vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V posledne citovanom zrušujúcom uznesení však senát rovnakého zloženia konštatoval v bode 13 odôvodnenia danosť miestnej príslušnosti Okresného súdu Svidník na základe § 19 písm. b) CSP a „tvrdenie žalovaného o

miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník tak bolo bez relevancie“. Zrušujúce dôvody sa v tomto prípade týkali len opodstatnenosti, či neopodstatnenosti prisúdenej výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Za tejto situácie by konštatovanie miestnej nepríslušnosti bývalého Okresného súdu Svidník znamenalo porušenie princípu právnej istoty v materiálnom právnom štáte a popretie zásady predvídateľnosti a jednotnosti súdneho rozhodovania (zásada, že v skutkovo podobných veciach, za rovnakých okolností sa má rozhodovať rovnako). Zároveň by išlo o prekvapivé rozhodnutie ako neželaný prvok aplikačnej a rozhodovacej súdnej praxe, ktoré by nezodpovedalo doktríne legitímneho očakávania.
49. Námietka nedostatku miestnej príslušnosti (bývalého) Okresného súdu Svidník už bola posudzovaná viacerými senátmi prvoinštančného aj odvolacieho súdu a v žiadnom rozhodnutí miestna príslušnosť procesného súdu vo Svidníku nebola spochybnená, aj keď dôvody pre založenie miestnej príslušnosti neboli jednotné. Podľa súdu je mimoriadne výstižné vecné a právne vyčerpávajúco podané odôvodnenie opodstatnenosti miestnej príslušnosti (bývalého) Okresného súdu Svidník v jednom z posledných rozsudkov OS Svidník v skutkovo a právne identickej veci, konkrétne v rozsudku zo dňa 9.3.2023 sp. zn. 4C/9/2020, v ktorom sudca už po preštudovaní názoru viacerých odvolacích senátov k tejto námietke uviedol: „Vzhľadom na všetko uvedené súd tvrdenia žalovanej, že nejedná sa o spotrebiteľský spor, že tunajší súd z toho dôvodu nie je miestne príslušný a že žalobkyňu nemožno považovať za spotrebiteľa, preto sa na ňu nevzťahuje oslobodenie od súdnych poplatkov, považoval za nedôvodné. Podľa názoru súdu predmetná vec má charakter spotrebiteľského sporu, jedná sa o spor súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, keď osobné údaje žalobkyňa poskytla a žalovaná spracúvala na účely uzavretia a plnenia práve spotrebiteľskej zmluvy, stranami sporu sú tu práve strany spotrebiteľskej zmluvy a nie sú preto podľa názoru súdu použiteľné a porovnateľné tu príklady, ktoré uviedol zástupca žalovanej ohľadom

verbálnej urážky zákazníka v predajni, či plnení z poistných spotrebiteľských zmlúv pri PZP. Celkovo vo vzťahu k tvrdeniam žalovanej v tomto spore treba uviesť, že žalovaná jednotlivé teoretické spracovania čiastkových problémov zhrnula síce správne (napríklad, že v spore na ochranu osobnosti v zásade vždy treba zisťovať konkrétne následky u konkrétneho žalobcu), ale tie sa nedajú použiť v špecifických okolnostiach tu súdenej veci. Samotným zhrnutím výsledkov rozboru postupných jednotlivých krokov súdu v komplexnej veci, ktorá je sama o sebe viacvrstvová, sčítaním ich výsledkov nemožno prijať automatický, mechanický záver. Pri rozbore a rozhodovaní v súdnom spore nemožno automaticky aplikovať matematické postupy, kde sčítavanie znamienok plus dáva ako výsledok vždy plus. Ako uviedol aj Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 13Co/7/2021 (čo bolo prvé rozhodnutie odvolacieho súdu v skutkovo a právne obdobnej veci, kde iní žalobcovia vyvodzovali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z toho istého bezpečnostného incidentu, na ktoré sa tu strany opakovane odvolávali), nepodarilo sa mu (rovnako ako žalovanej) nájsť obdobný prípad riešený súdmi Slovenskej republiky, a to ani na nižších stupňoch. Rovnako vyslovil, že pre rozhodnutie nie je preto nutný výsluch každého zo žalobcov (tu výsluch žalobkyne stranami ani nebol navrhnutý), čo by inak v klasickom spore na ochranu osobnosti bolo nemysliteľné. Preto aj v tomto kontexte treba hodnotiť poukazy žalovanej na judikatúru, ktorá síce mohla riešiť prípady náhrady nemajetkovej ujmy pri ochrane osobnosti (a námietku premlčania a ďalšie námietky), ale nikdy to nebolo v tak absolútne špecifických a jedinečných okolnostiach, aké sú v tejto veci“ (bod 42 odôvodnenia odvolacieho súdu). „Podporne možno uviesť, že v danom prípade sa jedná o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Zároveň sa žalobkyňa domáha primeraného finančného

zadosťučinenia, pričom tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy možno subsumovať pod pojem škoda tak, ako to vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora z 24. 10. 2013 vo veci C-22/2012 (Hassová), kedy obdobne aj v tomto prípade, keď súdny dvor uviedol, že nemajetková ujma je v zmysle smernice o zodpovednosti za škodu subsumovaná pod pojem škody. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je zložkou nároku na náhradu škody. V súvislosti s týmto konštatovaním možno uviesť, že tunajší súd je miestne príslušným súdom aj v zmysle ustanovenia § 19 písm. b/ CSP, kedy popri všeobecnom súde žalovanej je na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Niet sporu, že udalosť, ktorá zakladá nárok na náhradu škody a teda jej súčasti ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode tunajšieho súdu. Táto skutočnosť ohľadom úniku dokladov s osobnými dátami žalobkyne nebola v konaní sporná. Preto aj z uvedených dôvodov má tunajší súd za to, že je daná jeho miestna príslušnosť aj ako osobitná miestna príslušnosť podľa § 19 písm. b/ CSP. Uvedený záver (o miestnej príslušnosti tunajšieho súdu podľa § 19 písm. b/ CSP už pre žalovanú nemôže byť v žiadnom prípade nový, či prekvapivý, keďže bol opakovane vyslovený vo viacerých rozhodnutiach rôznych senátov odvolacieho súdu v obdobných sporoch proti žalovanej o ochranu osobnosti z toho istého bezpečnostného incidentu (napr. 13Co/7/2021, 8Co/41/2022, 20Co/28/2022 a iné). O miestnej príslušnosti tunajšieho súdu preto nemožno pochybovať, pričom táto podľa názoru súdu, ktorý sa tu stotožňuje so žalobkyňou, daná je nielen z dôvodu podľa § 19 písm. b/ CSP ako opakovane právoplatne uzavrel odvolací súd, ale aj z dôvodov podľa § 19 písm. d/ CSP“ (bod 44 odôvodnenia odvolacieho súdu).
50. Súd na základe uvedeného sa teda nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že uplatňované právo žalobcu nijako nesúvisí so spotrebiteľskou zmluvou (zmluvy o pripojení) uzatvorenou medzi žalobcom a žalovanou a skutočnosť, že strany uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu, je v tomto prípade podružná, pretože právny základ nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva z iného právneho vzťahu, resp. má iný právny základ ako spotrebiteľská zmluva (zmluva o pripojení).

51. Súd konštatuje, že právo na ochranu osobnosti za zásah do súkromného života žalobcu pre porušenie ochrany jeho osobných údajov bezprostredne súvisí so základným spotrebiteľským vzťahom medzi stranami založeným Zmluvou o pripojení, pretože k porušeniu ochrany osobných údajov došlo v súvislosti so službami telekomunikačného operátora, ktoré žalovaná poskytovala žalobcovi na základe Zmluvy o pripojení a v jej rámci.

52. „Za spotrebiteľský spor možno považovať spor o akejkoľvek otázke týkajúcej sa (vyplývajúcej zo) spotrebiteľskej zmluvy, napríklad či zmluva vznikla, či je platná, či naďalej trvá, ďalej otázke výkladu obsahu spotrebiteľskej zmluvy, posúdenie nárokov z nej vyplývajúcich, ako aj nárokov z jej porušenia a iné. Za spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou môžu byť považované aj nároky z bezdôvodného

obohatenia, nároky z mimozmluvnej zodpovednosti, nároky z nekalej súťaže a nekalých obchodných praktík, nároky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú vadnou vecou a iné. Aspekt sporu vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiacej so spotrebiteľskou zmluvou je zachovaný aj v prípade, ak sa spor týka iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou“. (Števček, M., Ficová, s., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, s. 1020)

SK-6C/11/2020
-34-

53. Vychádzajúc z uvedeného preto súd považoval predmetný spor za spor spotrebiteľský. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca má adresu trvalého pobytu v obvode Okresného súdu Svidník, žalovanou uplatnenú námietku miestnej nepríslušnosti považoval súd za nedôvodnú, na námietku neprihliadal a spor prejednal a rozhodol.

54. Následne sa súd vysporiadal s námietkou premlčania vznesenou žalovanou.

55. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

56. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

57. K námietke premlčania, ktorú žalovaná vzniesla v konaní, je potrebné uviesť, že by bolo v hrubom rozpore s princípom racionality v práve, ak by sa v danom prípade považoval za začiatok plynutia premlčacej doby deň 25.1.2017, teda deň, kedy malo dôjsť (podľa vyjadrenia pracovníka obchodného zástupcu žalovanej) k umiestneniu archívnej krabice s osobnými údajmi žalobcu a ďalších dotknutých osôb do nechránených priestorov skladu na papierový odpad alebo akýkoľvek iný deň pred dňom 9.2.2017, kedy nálezca C. E. F. archívnu krabicu s osobnými údajmi v sklade na papierový odpad našiel, vzal ju a odovzdal do zabezpečených priestorov advokátskej kancelárie JUDr. Ambróza Motyku. O rovnakej námietke premlčania v skutkovo a právne identických veciach už opakovane rozhodol aj odvolací súd, napríklad v rozsudku z 30.3.2023 č. k. 6Co/3/2023-273 (OS SK 5C/5/2020) a v rozsudku z 3.4.2023 č. k. 3Co/7/2023-250 (OS SK 5C/6/2020), v ktorých odvolací súd považoval námietku premlčania za nedôvodnú. V bode 21. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3.4.2023 č. k. 3Co/7/2023-250 odvolací súd konštatuje: „Žalovaná v odvolaní namieta, že nárok uplatnený žalobkyňou je premlčaný, čo odôvodňuje uplynutím trojročnej premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. V konaní bolo preukázané, že nálezca písomnosti, na ktorej sa nachádzali neoprávnene sprístupnené osobné údaje žalobkyne, našiel písomnosť v archívnej krabici, v neuzamknutom sklade na papierový odpad dňa 9.2.2017. Táto skutočnosť vyplýva nielen zo záznamu zo dňa 10.2.2017, ktorý bol vyhotovený v Advokátskej kancelárii JUDr. Ambróza Motyku, ale tiež z výpovede nálezcu (C. E. F.), ktorý na OO PZ v Stropkove uviedol, že začiatkom mesiaca februára, keď prechádzal okolo budovy ubytovne, na ulici Hlavnej, kde v sklade papiera, nachádzajúcom sa v zadnej časti budovy uvidel papierové krabice, pričom tam vošiel, aby si jednu krabicu zobral za účelom umiestnenia nákupu a zistil, že v archívnej krabici sa nachádzajú originálne dokumenty s vlastnoručným podpisom účastníkov zmluvy, s pečiatkou a podpisom obchodného zástupcu a so všetkými osobnými údajmi. Z uvedeného je preto zrejmé, že dňa 9.2.2017 boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcom a nasledujúcim dňom, t. j. 10.2.2017 začala plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula 10.2.2020. Keďže žaloba bola podaná na súde dňa 31.1.2020, stalo sa tak v rámci plynutia trojročnej všeobecnej premlčacej doby, a preto žalobkyňou uplatnený nárok nie je premlčaný“.
58. Za výstižnú a komplexne spracovanú považuje súd argumentáciu k žalovanou vznesenej námietke premlčania v odôvodnení už citovaného rozsudku Okresného súdu
SK-6C/11/2020
-35-

Svidník zo dňa 9.3.2023 sp. zn. 4C/9/2020, kde sa v bodoch 46 - 56 konštatuje: „46. Ani námietku premlčania vznesenú žalovanou, v prípade dôvodnosti ktorej by súd žalobu bez ďalšieho musel celú zamietnuť, súd nepovažoval za dôvodnú. Medzi stranami nebolo sporné, že aplikovať je tu potrebné

všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu. Spor medzi nimi bol pokiaľ ide o začiatok jej plynutia v tomto prípade. Súd rovnako ako žalobkyňa za rozhodujúci dátum v súvislosti s námietkou premlčania, plynutím premlčacej doby a actio nata považuje deň 9.2.2017 a keďže žaloba bola súdu doručená dňa 31.1.2020, stalo sa tak pred uplynutím všeobecnej trojročnej premlčacej doby. 47. Zmyslom inštitútu premlčania vo vzťahu k veriteľovi je stimulácia jeho aktívneho prístupu k uplatňovaniu svojich subjektívnych práv, pretože zo zásady vigilantibus iura scripta sunt (voľne preložené ako bdelým patrí právo, teda objektívne právo chráni toho, kto náležite dbá na svoje subjektívne právo) vyplýva, že o existencii kvalifikovaného časového odstupu vo forme premlčacej doby je informovaný. 50. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 278/2007 právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako jeden z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. 51. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 4318/2007 začiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa ustanovenia § 101 OZ je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba teda začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv.“ 52. Premlčacia doba tu je teda trojročná, pričom deň, od ktorého plynula, teda deň, kedy sa právo mohlo vykonať prvý raz (actio nata, moment zrodu žalobného práva, deň kedy veriteľ mohol prvýkrát úspešne uplatniť žalobu na ochranu svojho subjektívneho práva na súde) je tu podľa názoru súdu deň 10.2.2017 ako deň nasledujúci po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv (9.2.2017). Súd nesúhlasí s tvrdením žalovanej, že začiatok plynutia premlčacej doby je potrebné vidieť už v momente, kedy boli predmetné dokumenty vedúcim predajne umiestnené do predmetného skladu, čo malo byť v januári 2017. K zásahu do osobnostných tu totiž preukázateľne došlo 9.2.2017, kedy boli uvedené dokumenty obsahujúce osobné údaje žalobcu a ďalších stoviek osôb nájdené neoprávnenou osobou, E. F., a teda boli sprístupnené neoprávnenej osobe. Aj Úrad na ochranu osobných údajov vo svojich rozhodnutiach jednoznačne za okamih neoprávneného sprístupnenia osobných údajov dotknutých osôb v počte cca 400 ustálil a určil až deň, kedy bola uvedená archívna krabica odnesená C. E. F. (čo tu bol deň 9.2.2017). Takto je to jednoznačne uvedené v rozhodnutí tohto Úradu zo dňa 22. 12. 2017 (č. 01515/2017-Os-9), viď výrokovú časť, kde je uvedené cit.:...“z ktorého bola uvedená archívna krabica začiatkom mesiaca február odnesená C. E. F., čím došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov dotknutých osôb v pošte cca 400...“ a rovnako strana 6 odôvodnenia. Rovnako je to uvedené v rozhodnutí predsedníčky tohto úradu zo dňa 9.3.2018 číslo XXXXX/XXXX-XX-7 o rozklade podanom spoločnosťou ELSIG s.r.o. (viď strana 9 odôvodnenia prvý odsek), kde je uvedené, cit. „Predsedníčka úradu dopĺňa závery prvostupňového orgánu a poukazuje aj na čas trvania protiprávneho konania, a to približne od roku 2014, kedy došlo k preberaniu značkovej predajne spoločnosti Orange a k uloženiu pokynu ku likvidácii nájdenej dokumentácie, ktorý ale vedúcim zamestnancom nebol splnený a namiesto toho bola archívna krabica neodborne uložená v sklade za tovarom značkovej predajne, teda v rozpore s nastavenými procesmi a postupmi archivácie do mesiaca február 2017, kedy došlo k samotnému vzniku bezpečnostného incidentu.“ Následne v rozhodnutí predsedníčky úradu zo dňa 22.11.2018 o rozklade podanom C. E. F. je výslovne a priamo uvedené (viď strana 12), že

cit. „Predsedníčka úradu ďalej považuje za potrebné poukázať i na to, že obchodné zastúpenie sprostredkovateľa počnúc dňom 30.11.2012 (rešpektujúc prechod práv a povinností na právneho nástupcu sprostredkovateľa na základe Dohody o prevode práv a záväzkov) do 9.2.2017 nevykazovalo znaky porušenia, porušenie nastalo preukázateľne dňom 9.2.2017, kedy navrhovateľ našiel v neuzamknutom sklade medzi papierovým odpadom archívnu krabicu... 53. Námietka premlčania žalovanej preto neobstojí. Ak by platil názor žalovanej, že treba vychádzať z času protiprávneho konania v januári 2017, a nie zo dňa 9.2.2017, tak potom tento názor by mohol v okolnostiach tu súdenej veci viesť až k absurdnému záveru, lebo predsedníčka úradu, ako bolo uvedené vyššie, poukázala na čas trvania protiprávneho konania, už približne od roku 2014, a teda by potom podľa názoru žalovanej mohla premlčacia doba uplynúť ešte aj pred dňom 9.2.2017, čo je neudržateľný výklad a záver. Žalobkyňa do dňa 9.2.2017 predsa legitímne očakávala a predpokladala, že s jej osobnými údajmi bolo naložené správne, zákonne, s odbornou starostlivosťou. O tom, že tomu tak nebolo, sa mohla dozvedieť najskôr dňa 9.2.2017, a až vtedy najskôr mohla vôbec zistiť jednotlivé skutkové okolnosti potrebné na to, aby mohla svoje právo aj reálne uplatniť (kto za porušenie a zásah do práva na ochranu osobnosti zodpovedá, aký je rozsah incidentu, či protiprávny stav trvá, aby vedela zvoliť náležitý prostriedok ochrany a nápravy). Z listu právneho zástupcu žalovanej zo dňa 16.3.2017, ktorým

reagoval na výzvu JUDr. Ambróza Motyku zo dňa 28.2.2017 vyplýva, že žalovaná sa o bezpečnostnom incidente dozvedela prvýkrát až dňa 2.3.2017, cit. z listu „spoločnosť Orange Slovensko sa dozvedela dňom doručenia Vašej výzvy, to jest dňom 2.3.2017 o skutočnosti, že jeden z Vašich klientov našiel v neuzamknutom priestore...“. Základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum (Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. Bratislava: C. H. Beck, 2015. s. 131 a 133). Preto v situácii, kedy žalobkyňa až dňa 9.2.2017 mohla objektívne zistiť, že nejaké právo (ktoré treba včas, bdelo, v premlčacej dobe uplatniť) vôbec má a kedy aj žalovaná až dňa 2.3.2017 zistila, že môže tu byť nejaké právo žalobkyne, proti ktorému môže sa brániť (aj vznesením námietky premlčania) je neudržateľný záver, že by premlčacia doba mala plynúť skôr ako pred 9.2.2017. 54. Súd tu poukazuje na to, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 201/2007 v konaní na základe žaloby na ochranu osobnosti musí súd vždy medzi prvými riešiť okolnosť, kto je v konkrétnom prípade subjektom ochrany, a kto je subjektom zásahu. Bez vyriešenia uvedenej otázky, t. j. do koho práv sa zasiahlo a kto sa zásahu dopustil, nie je ešte opodstatnené riešenie meritórnych otázok - nedovolenosti zásahu, jeho intenzity a dôsledkov, existencie príčinnej súvislosti medzi zásahom a spôsobenou nemajetkovou ujmou, adekvátnosti požadovanej formy nápravy spôsobenej ujmy, splnenia podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, primeranosti výšky priznávaného zadosťučinenia a pod. Nič z toho pritom nebolo známe pred 9.2.2017, preto ani premlčacia doba nemohla začať plynúť žalobkyni pred týmto dňom. 55. Prijatie názoru žalovanej vo vzťahu k začiatku plynutia premlčacej doby by vo svojich dôsledkoch znamenalo, že táto by mala prospech z vlastného protiprávneho konania, nakoľko čím dlhšie by trval protiprávny stav, za ktorý zodpovedá, tým kratšia (alebo aj reálne žiadna, ak by dokumenty v sklade boli objavené nepovolanou osobou až po viac ako troch rokoch) premlčacia doba by bola pre dotknuté osoby k dispozícii na uplatnenie ich práv. V tejto súvislosti nedá sa nepoukázať na starú právnu zásadu nemo turpitudinem suam allegare potest (nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho jednania). 56. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalobkyne o tzv. trvácom delikte. Aj podľa žalobkyňou citovaného rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 5A 164/2002 také konanie tvorí jeden skutok a jeden správny delikt až do okamihu ukončenia deliktného konania, t. j. až do okamihu odstránenia

protiprávneho stavu. Aj lehota pre uloženie pokuty, prípadne pre zahájenie konania o uložení pokuty, začne bežať až od okamihu ukončenia trvajúceho správneho deliktu. Obdobne to platí podľa názoru súdu aj pre premlčaciu dobu. Námietka premlčania vznesená žalovanou preto nebola dôvodná, lebo žaloba bola súdu doručená dňa 31.1.2020, teda pred uplynutím trojročnej premlčacej doby.“ Z uvedeného je zrejmé, že námietka premlčania vznesená v konaní žalovanou je nedôvodná. Len voči nároku uplatnenému po dni 10.2.2020 by bolo možné s úspechom v konaní namietať jeho premlčanie. A to nie je prípad nároku uplatneného žalobcom v tomto konaní, pretože z potvrdenia o odoslaní podania (č. l. 17 spisu) je zrejmé, že žaloba bola podaná na súd dňa 4.2.2020, teda pred uplynutím premlčacej doby, preto súd na námietku premlčania neprihliadol.
59. Po vyhodnotení námietky premlčania sa súd zaoberal vecou samou.
60. Podľa Čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

61. Podľa Čl. 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

62. Podľa Čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

63. Podľa Čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

64. Podľa Čl. 16 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom ustanovia pravidlá, ktoré sa vzťahujú na ochranu fyzických osôb, pokiaľ ide o spracúvanie osobných údajov inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie, ako aj členskými štátmi pri výkone činností, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti práva Únie, a pravidlá, ktoré sa vzťahujú na voľný pohyb takýchto údajov. Dodržiavanie týchto pravidiel podlieha kontrole nezávislých orgánov.

65. Podľa Čl. 8 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

66. Podľa Čl. 8 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, tieto údaje musia byť riadne spracované na určené účely na základe súhlasu dotknutej osoby alebo na inom oprávnenom základe ustanovenom zákonom. Každý má právo na prístup k zhromaždeným údajom, ktoré sa ho týkajú, a právo na ich opravu.

67. Podľa Čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

68. Podľa Čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

69. Podľa Čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

70. Podľa Čl. 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

71. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

72. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

73. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

74. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

75. V čase vzniku bezpečnostného incidentu bol účinný zákon č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZOOÚ“), ktorý súd na tento prípad aplikoval.

76. Podľa § 1 ZOOÚ, tento zákon upravuje

a) ochranu práv fyzických osôb pred neoprávneným zasahovaním do ich súkromného života pri spracúvaní ich osobných údajov,
b) práva, povinnosti a zodpovednosť pri spracúvaní osobných údajov fyzických osôb,
c) postavenie, pôsobnosť a organizáciu Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“).

77. Podľa § 3 ods. 3 ZOOÚ, týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti.

78. Podľa § 4 ods. 1 ZOOÚ, osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

79. Podľa § 4 ods. 2 ZOOÚ, na účely tohto zákona sa rozumie

a) dotknutou osobou každá fyzická osoba, ktorej sa osobné údaje týkajú,
b) prevádzkovateľom každý, kto sám alebo spoločne s inými vymedzí účel spracúvania osobných údajov, určí podmienky ich spracúvania a spracúva osobné údaje vo vlastnom mene; ak účel, prípadne aj podmienky spracúvania osobných údajov ustanovuje zákon, priamo vykonateľný právne záväzný akt Európskej únie alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, prevádzkovateľom je ten, kto je na plnenie účelu spracúvania za prevádzkovateľa ustanovený alebo kto spĺňa zákonom, priamo vykonateľným právne záväzným aktom Európskej únie alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, ustanovené podmienky,
d) sprostredkovateľom každý, kto spracúva osobné údaje v mene prevádzkovateľa, v rozsahu a za podmienok dojednaných s prevádzkovateľom v písomnej zmluve podľa § 8 a v súlade s týmto zákonom.

80. Podľa § 4 ods. 3 ZOOÚ, na účely tohto zákona sa ďalej rozumie

a) spracúvaním osobných údajov vykonávanie operácií alebo súboru operácií s osobnými údajmi, najmä ich získavanie, zhromažďovanie, šírenie, zaznamenávanie, usporadúvanie, prepracúvanie alebo zmena, vyhľadávanie, prehliadanie, preskupovanie, kombinovanie, premiestňovanie, využívanie, uchovávanie, blokovanie, likvidácia, ich cezhraničný prenos, poskytovanie, sprístupňovanie alebo zverejňovanie; niektorými operáciami s osobnými údajmi sa podľa prvej vety rozumie
2. sprístupňovaním osobných údajov oznámenie osobných údajov alebo umožnenie prístupu k nim príjemcovi, ktorý ich ďalej nespracúva,
5. likvidáciou osobných údajov zrušenie osobných údajov rozložením, vymazaním alebo fyzickým zničením hmotných nosičov tak, aby sa z nich osobné údaje nedali reprodukovať.

81. Podľa § 5 ods. 1 ZOOÚ, osobné údaje možno spracúvať len spôsobom ustanoveným týmto zákonom a v jeho medziach tak, aby nedošlo k porušeniu základných práv a slobôd dotknutých osôb, najmä k porušeniu ich práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti alebo k iným neoprávneným zásahom do ich práva na ochranu súkromia.

82. Podľa § 5 ods. 1 ZOOÚ, osobné údaje môže spracúvať iba prevádzkovateľ a sprostredkovateľ.

83. Podľa § 6 ods. 2 písm. h) ZOOÚ, prevádzkovateľ je povinný zlikvidovať tie osobné údaje, ktorých účel spracúvania sa skončil, po skončení účelu spracúvania možno osobné údaje ďalej spracúvať len za podmienok ustanovených v odseku 5.

84. Podľa § 8 ods. 1 ZOOÚ, prevádzkovateľ je oprávnený na základe písomnej zmluvy poveriť spracúvaním osobných údajov sprostredkovateľa. Na účely poverenia sprostredkovateľa spracúvaním osobných údajov podľa prvej vety sa súhlas dotknutej osoby nevyžaduje.

85. Podľa § 8 ods. 2 ZOOÚ, prevádzkovateľ je pri výbere sprostredkovateľa povinný dbať na jeho odbornú, technickú, organizačnú a personálnu spôsobilosť a jeho schopnosť zaručiť bezpečnosť spracúvaných osobných údajov opatreniami podľa § 19 ods. 1.

Prevádzkovateľ nesmie zveriť spracúvanie osobných údajov sprostredkovateľovi, ak by tým mohli byť ohrozené práva a právom chránené záujmy dotknutých osôb.

86. Podľa § 8 ods. 9 ZOOÚ, povinnosti prevádzkovateľa stanovené v jeho § 8 ods. 6, § 15 až 18 a § 28 až 32 môže vykonať sprostredkovateľ, ak sa tak výslovne dohodne v zmluve uzatvorenej s prevádzkovateľom.

87. Podľa § 8 ods. 10 ZOOÚ, sprostredkovateľ zodpovedá za plnenie povinností podľa odseku 9 v rozsahu zmluvy uzatvorenej s prevádzkovateľom.

88. Podľa § 17 ods. 1 ZOOÚ, prevádzkovateľ je po splnení účelu spracúvania povinný bez zbytočného odkladu zabezpečiť likvidáciu osobných údajov.

89. Podľa § 19 ods. 1 ZOOÚ, za bezpečnosť osobných údajov zodpovedá prevádzkovateľ. Prevádzkovateľ je povinný chrániť spracúvané osobné údaje pred ich poškodením, zničením, stratou, zmenou, neoprávneným prístupom a sprístupnením, poskytnutím alebo zverejnením, ako aj pred akýmikoľvek inými neprípustnými spôsobmi spracúvania. Na tento účel prijme primerané technické, organizačné a personálne opatrenia (ďalej len „bezpečnostné opatrenia") zodpovedajúce spôsobu spracúvania osobných údajov, pričom berie do úvahy najmä použiteľné technické prostriedky, dôvernosť a dôležitosť spracúvaných osobných údajov, ako aj rozsah možných rizík, ktoré sú spôsobilé narušiť bezpečnosť alebo funkčnosť informačného systému.

90. Podľa § 60 CSP stranami sú žalobca a žalovaný.

91. Po tom, čo sa súd vysporiadal s otázkou miestnej príslušnosti, sa zaoberal aj otázkou vecnej legitimácie strán. Platí, že okruh strán sporu určuje žalobca. Jedným zo základných predpokladov úspešnosti žaloby je aj to, aby stranami boli všetky vecne legitimované osoby. Všeobecne sa pod vecnou legitimáciou rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). Procesnú zodpovednosť za označenie strán v žalobe vždy nesie žalobca v tom zmysle, že nedostatočné označenie vecne legitimovaných strán znamená zamietnutie žaloby. Súd mal za preukázané, že žalobca bol dňa 26.1.2012, kedy bol v mene žalovanej vyhotovený dokument s jeho osobnými údajmi, klientom žalovanej na základe zmluvy o pripojení. Súd zároveň žalobcu považoval za dotknutú osobu v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 122/2013 Z. z o ochrane osobných údajov, u ktorej došlo pri spracúvaní jeho osobných údajov prostredníctvom spoločnosti ELSIG s.r.o. k porušeniu ustanovení zákona o ochrane osobných údajov a tým k zásahu do jeho súkromného života. Žalobca sa teda touto žalobou domáhal svojho práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka, čím bola založená aktívna vecná legitimácia žalobcu a táto nebola ani žalovanou stranou v konaní namietaná. Svoju pasívnu legitimáciu namietala žalovaná vo vyjadrení k žalobe a v priebehu konania. Žalobca za pasívne legitimovanú stranu označil spoločnosť Orange Slovensko a. s., pretože dokumenty Žiadosti o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí, na ktorých sa nachádzali osobné údaje žalobcu a ktoré boli spracúvané v rozpore so zákonom o ochrane osobných údajov, boli vyhotovené v súvislosti s plnením Zmluvy o pripojení medzi

žalobcom a žalovanou. Súd konštatuje, že občianskoprávna zodpovednosť žalovanej za zásah do súkromia žalobcu má objektívny charakter, ktorý vyplýva z ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka ako generálnej klauzuly ochrany osobnosti v súkromnom práve. „Zamestnanec, prípadne iná použitá osoba nezodpovedá osobne priamo postihnutej fyzickej osobe; za nemajetkovú ujmu zodpovedá právnická alebo fyzická osoba, ktorá takúto osobu na svoju
činnosť použila („použité“ osoby zodpovedajú len v tzv. vnútornom vzťahu)“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 3. októbra 2011, sp. zn. 30Cdo 1509/2011), „Ak bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou alebo inou fyzickou osobou k realizácii činnosti tejto právnickej či inej osoby, pričíta sa neoprávnený zásah samotnej fyzickej či inej právnickej osobe“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 2712/2005). „Pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Pre posúdenie, či išlo o takúto činnosť, je určujúca existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti“ (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 228/2012). Pri posúdení občianskoprávnej zodpovednosti teda nebolo podstatné, že žalovaná konala prostredníctvom svojich obchodných zástupcov, ktorí sa postupne menili, ani to, že kto písomné dokumenty s osobnými údajmi vytvoril, spracúval, až napokon ich protiprávne likvidoval a sprístupnil, a to obchodný zástupca ELSIG s.r.o., ale je právne významné, že porušenie ochrany osobných údajov ako Úradom na ochranu osobných údajov preukázaný bezpečnostný incident bolo spôsobené pri plnení Zmluvy o pripojení, ktorú mal žalobca uzatvorenú práve so žalovanou. Objektívna zodpovednosť je zodpovednosťou za výsledok (bez potreby preukazovať zavinenie) konania účastníka

v konkrétnom právnom vzťahu. Na základe uvedeného mal súd preukázanú pasívnu vecnú legitimáciu žalovanej a teda rozhodol, že žalovaná zodpovedá žalobcovi v súkromnom občianskoprávnom vzťahu za zásah do jeho práva na ochranu osobných údajov zakotveného v čl. 19 Ústavy SR a poskytol žalobcovi súdnu ochranu.

92. Žalovaná od začiatku sporu popierala aj nárok žalobcu čo do základu aj výšky. List s ospravedlnením žalovanej sa týkal iných osôb dotknutých rovnakým bezpečnostným incidentom, avšak význam tohto „ospravedlnenia“ žalovaná neskôr vzhľadom na svoj postoj v súdnych konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy značne modifikovala. V tomto spore však ide o objektívny náhľad na zásah do súkromia žalobcu a z tohto aspektu je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnosti žalobcu rozhodne opodstatnený. Právo na súkromie v zmysle garancie práva na informačné sebaurčenie je objektívnou kategóriou najvyššieho spoločenského významu chránenou ústavným poriadkom nášho štátu. Vzhľadom ku skutočnosti, že Listina základných práv a slobôd je súčasťou právneho (ústavného) poriadku Slovenskej republiky (Ústavný zákon č. 23/1991 Zb.) je potrebné konštatovať, že aj v predmetnej právnej veci došlo u žalobcu sprístupnením osobných údajov v kombinácii: meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, a to neobmedzenému počtu neoprávnených osôb k porušeniu práva na informačné sebaurčenie podľa článku 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čím bolo neprípustne zasiahnuté do súkromia žalobcu. Individuálne pocity žalobcu nie sú v tomto prípade rozhodujúcim kritériom pre posúdenie závažnosti vzniknutej ujmy, ale dôležitý je objektívny pohľad vo vzťahu k akejkoľvek fyzickej osobe, ktorej by sa popisovaným spôsobom zasiahlo do jej práv. „Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru dovolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k

porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba“ (uznesenie NS SR z 29. 06. 2011 sp.zn. 4Cdo/232/2010). Z uvedeného vyplýva celkom jednoznačne, že zásah do súkromia žalobcu porušením jeho práva na informačné sebaurčenie podľa Článku 10 ods. 3 Listiny je z objektívneho hľadiska porušením hodnoty vysokého spoločenského záujmu, ktorú je u žalobcu, ale aj ďalších dotknutých osôb namieste odčiniť primeranou relutárnou náhradou. Odvolací súd v senáte 17Co v nižšie citovaných rozsudkoch opakovane konštatoval, že: „Pri posúdení primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd konštatuje, že v danom prípade tu existuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám, je tak závažným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadosťučinenie podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na závažnosť okolnosti a charakter tohto incidentu je dôvodné, aby bolo žalobcovi priznané aj právo na nemajetkovú ujmu. V dnešnej dobe je téma súkromia jednoznačne témou rezonujúcou v spoločnosti a v súvislosti s presunom aktivít záväzkovoprávnych vzťahov do digitálneho priestoru je nepochybné, že ponechaním všetkých osobných údajov žalobcu bez náležitého dohľadu zo strany žalovanej spôsobom poskytlo podmienky pre zneužitie týchto údajov. Právo na ochranu osobných údajov možno dnes nepochybne považovať za subkategóriu práva na súkromie, a to vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva s poukazom na čl. 8 Dohovoru ako aj na ostatné právne predpisy, ktoré citoval súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Súčasná informačná spoločnosť a digitálna ekonomika dospela do stavu, kedy sa osobné údaje stali jednou z komodít na trhu, a preto je nutné tento derivát, ktorý už nie je len v dispozičnom práve pôvodného držiteľa, teda dotknutej osoby, ale aj osoby, ktorej pôvodný držiteľ tieto zveril, dbať na to, aby subjekt, ktorému boli zverené, nevystavoval bezpečnostného riziku tieto osobné údaje. V prípade, že k tomu tak dôjde, je nepochybne dôvodné priznať dotknutej osobe právo na náhradu nemajetkovej ujmy tak, aby táto bola primeraná a proporcionálna“ (rozsudok KS v Prešove z 10.11.2022 č. k. 17Co/34/2022-270, rozsudok KS v Prešove z 10.11.2022 č. k. 17Co/52/2022-244, rozsudok KS v Prešove z 24.11.2022 č. k. 17Co/41/2022-241, rozsudok KS v Prešove z 24.11.2022 č. k. 17Co/53/2022-246).

93. Pri konštatovaní existencie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je rozhodovanie o výške a primeranosti tohto nároku vecou voľnej úvahy súdu. Je potrebné poukázať na to, že v skutkovo a právne identických právnych veciach osôb dotknutých tým istým bezpečnostným incidentom už rôzne senáty odvolacieho súdu judikovali primeranosť náhrady nemajetkovej ujmy tak, že väčšina odvolacích senátov

ustálila ako primeranú sumu náhrady nemajetkovej ujmy 110 eur. Tri senáty odvolacieho súdu ustálili ako primeranú sumu náhrady nemajetkovej ujmy 500 eur. Teda s prihliadnutím na predchádzajúcu rozhodovaciu prax senátu 17Co v skutkovo a právne identických právnych veciach v otázke primeranosti náhrady súd priznal žalobcovi požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 110 eur. Na základe uvedeného súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku II. rozsudku.

94. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

95. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

96. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

97. O trovách konania súd rozhodol podľa citovaného ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Čiastočné späťvzatie žaloby v tomto type sporu (o ochranu osobnosti) nemá žiaden vplyv na trovy konania, pretože ide o spor s výrazným prvkom sudcovskej tvorby práva, kde súdny verdikt závisí od úvahy súdu. Podstatná je v tomto prípade danosť základu nároku žalobcu, pričom výška priznanej relutárnej náhrady vo vzťahu k trovám nezohráva žiadnu úlohu. Tomu napokon zodpovedá aj ustanovenie § 10 ods. 8 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (viď uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 24. 05. 2022 č. k. II. ÚS 233/2022-18). V takomto prípade má úspešná strana sporu nárok na plnú náhradu trov konania, a preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku III. rozsudku. O ich výške súd rozhodne v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.
98. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

99. K návrhu žalovanej, aby súd aplikoval pri rozhodovaní o trovách konania § 257 CSP a náhradu trov konania žalobcovi nepriznal, alebo ich aspoň primerane znížil, súd uvádza, že nezistil dôvod na výnimočnú aplikáciu § 257, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Aplikácia daného ustanovenia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Ak žalovaná v tejto súvislosti poukazuje na to, že do súdneho sporu so žalobcom bola reálne donútená, nakoľko žalobcom požadovaná suma 5 000 eur je tak neadekvátna, neprimeraná, neproporcionálna, v rozpore s dobrými mravmi a zásadou slušnosti, že nedávala ani teoreticky možnosť sa súdnemu sporu vyhnúť, súd pripomína, že uvedená argumentácia mohla by teoreticky obstáť jedine vtedy, ak by žalovaná v spore spochybňovala len výšku nároku, nie jeho základ. Tu ale žalovaná po celý čas, a to dokonca aj po rozhodnutiach odvolacieho súdu, kedy vo vzťahu k mnohým žalobcom už bol základ nároku potvrdený, stále spochybňovala základ nároku, preto jej argumentácia neobstojí. Ak žalovaná tvrdí, že výška uplatňovanej sumy nedávala možnosť ani len teoreticky sa súdnemu sporu vyhnúť, tak tu súd pripomína, že ani po týchto rozhodnutiach odvolacieho súdu, a ani po čiastočnom späťvzatí žaloby žalobcom žalovaná nezmenila svoj postoj, namietala nielen výšku, ale aj základ nároku, neponúkla mimosúdnu dohodu, či dobrovoľné plnenie ani do sumy 110 eur už právoplatne odvolacím súdom judikovanej ako výška relutárnej náhrady, nárok žalobcu v žiadnej (ani tejto) výške neuspokojila, čo samo osebe prispelo jednak k navýšeniu trov sporu ako aj k tomu, že v žiadnom prípade nemožno uvažovať o dôvodoch osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Ďalšia výstižná a aktuálna argumentácia je uvedená v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.2.2024 č. k. 20Co/9/2024-181, ktorý v skutkovo a právne identickej veci iného žalobcu (iná osoba dotknutá tým istým bezpečnostným incidentom) rozhodoval o trovách identického konania. Odvolací súd sa v citovanom rozhodnutí podrobne zaoberá trovami identického konania za

identickej procesnej situácie a analyzuje aj aplikáciu § 257 CSP. Súd má za to, že pre uvedené skutkové okolnosti porušenie práva na ochranu osobných údajov a najmä 160 násobné porušenie ochrany GDPR citlivých údajov obyvateľov okresu Svidník by zvýhodniť porušovateľove práva a jeho majetok bolo nielen nerozumné, ale aj v príkrom rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov so zreteľom na priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Uprednostniť osobu zodpovednú za porušenie práva pred obeťou porušenia osobných údajov podľa súdu je neakceptovateľné. Okrem žalovanou uvádzaných dôvodov pre aplikáciu § 257 CSP je ešte potrebné dodať, že u žalovanej neexistujú (vzhľadom k výške úkonu právnej služby) ani žiadne ekonomické a hospodárske dôvody, ktoré by boli objektívne spôsobilé ohroziť jej finančnú stabilitu alebo jej pôsobenie na telekomunikačnom trhu. Okolností, ktoré viedli k podaniu žaloby (neochota žalovanej uznať základ nároku žalobcu a ponúknuť žalobcovi akúkoľvek výšku nemajetkovej náhrady) a postoj žalovanej v konaní (kedy ani po opakovanom mnohonásobnom judikovaní základu nároku dotknutých osôb nie je prístupná na akúkoľvek dohodu) použitie ustanovenia § 257 CSP priamo vylučuje. Z týchto dôvodov nie je podľa názoru súdu dôvodné a správne použitie ustanovenia § 257 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.